

Postarablók

2.

GIÓN NÁNDOR

GION NÁNDOR

Postarablók

GION NÁNDOR REGÉNYEI 2.

1. *Engem nem úgy hívnak*

GION NÁNDOR

Postarablók

Ifjúsági regény

Kalota Művészeti Alapítvány – Napkút Kiadó
Budapest, 2021

© Gion Nándor jogörököse, 2021
© Napkút Kiadó, 2021

Magyarázat

A postarablást Margith Jani tervezte ki, és nem is akartunk mi semmi mást, csak egyszerűen kirámolni a nagy vaskasszát, és szép csendesesen lelépni a pénzzel. De aztán az egész másképpen történt. Úgy történt, hogy a kasszát nem tudtuk kirámolni, viszont akkor éjszaka, onnan a postáról mi irányítottuk a dolgokat az egész városban, és nem akarok dicsekedni, de háttározottan jól irányítottuk a dolgokat.

Jó, tudom, hogy nem túlságosan nagy eset elirányítani egy ilyen kis várost, mint a mienk, hiszen jóformán nem is város, hanem falu; alig ötezer lakosa van, de ha tekintetbe vesszük, hogy mások sokkal rosszabbul irányították, igazán büszkék lehetünk Margith Jani meg én. És mi büszkék is voltunk, és a vaskassza oldalára felírtuk, hogy:

Margith János és Jász Gábor rendet csinált ezen a szemétdombon.

Hát így volt. És most majd elmesélem részletesen az egészet.

A postarablás megbeszélése

Húsvét hétfőjén történt. Az utcákon mindenfelé külföldi rendszámú autók futkároztak, főként német rendszámú autók, a kint dolgozó munkások mind hazajöttek húsvétra, zúgatták a kocsijukat, és egyáltalán, nagy volt a ricsaj, és akkor még Margith Jani is odaállt az iskola elé a tűzoltó-egyenruhájában meg a trombitájával, és fújni kezdte azt, hogy „Ember, az akarok lenni”. Más nem is tudott eljátszani a trombitán. Csak nemrégén vették fel a tűzoltózenekarba, akkor, amikor otthagya az iskolát, merthogy két bátyja is börtönben ült, és neki kellett otthon dolgozni. Az iskola helyett felvétette magát a tűzoltózenekarba, hetente kétszer eljárt gyakorolni, de eddig még csak azt tudta játszani, hogy „Ember, az akarok lenni”, és mondom, húsvét hétfőjén odaállt az iskola elé, és ezt fújta. Mi akkor indultunk éppen haza az iskolából, a gyerekek körülállták Margith Janit, de ő észre sem vette őket, megállás nélkül trombitált. Tudtam, hogy engem vár, és úgy is volt, mert amikor odamentem hozzá, a hóna alá csapta a trombitát, otthagytuk a báméskodó gyerekeket, és akkor azt mondta nekem, hogy estére ki fogjuk rabolni a postát.

– Helyes – mondtam lelkesen. – Persze hogy kiraboljuk. De még mennyire, hogy kiraboljuk.

Megszoktam már az ilyesmit. Margith Jani mindig kitalált valami érdekeset, és arról aztán hónapokig du-

máltunk. Nem csináltunk semmit, csak dumáltunk róla, de így is nagyon érdekes volt. Hónapokig terveztük például, hogy alagutat fúrunk a házak alatt, és éjjel meglessük az embereket, amikor alszanak. Mikor erre ráuntunk, akkor meg azt terveztük, hogy felbontjuk a temetőben a régi sírokat, összeszedjük az aranyholmit, amit a halottakra aggattak, amikor eltemették őket, aztán elmegyünk valahova, egy olyan szigetre, ahol mindig meleg van, magunkkal visszük Fenyvesi Erikát is, és aztán mi hárman nagyon boldogok leszünk. Fenyvesi Erikáról meg nem is hónapokig, hanem évekig dumáltunk. Mindketten szerelmesek voltunk belé, és mindenáron el akartuk vinni valahová, és ki is gondoltunk ezeregy helyet, ahová majd elvisszük, és ezt mind részletesen megbeszéltük. Egyáltalán, mi mindent részletesen megbeszéltünk. Mi ketten nagyszerűen meg tudtunk beszélni mindent. Olyan nagyszerűen meg tudtunk beszélni mindent, hogy az már olyan volt, mintha meg is csináltuk volna. Aztán Margith Jani kimaradt az iskolából, és akkor már ritkábban gyártottunk terveket, még Fenyvesi Erikát is elhanyagoltuk, éppen ezért nagyon megörültem, amikor most elébem állt azzal, hogy majd kiraboljuk a postát.

– A posta fölött, fent a díszteremben nagy ricsaj lesz ma éjjel – mondta Margith Jani. – A Nyakkendős Markulik fogadást ad azoknak, akik húsvétra hazajöttek külföldről. Egész biztos berúgnak majd és ricsajoznak, és ez nekünk csak jó lesz, nyugodtan kirámolhatjuk azt a nagy vaskasszát.

– Helyes – mondtam. – Ezt jól ki kell majd tervezni. És alaposan meg kell dumálni.

– Már mindent kiterveztem pontosan – mondta Margith Jani. – Menjünk el a posta elé a parkba, majd ott mindent elmagyarázok.

Nem kellett messzire mennünk, a posta közel van az iskolához, meg egyáltalán, nálunk minden közel van. Szóval elmentünk a parkba, és leültünk egy padra a postával szemben. Nagy kétemeletes épületben van a posta, ez az épület olyan szövetkezeti otthon volt eredetileg, de nem sokáig. Hamar lezüllött, a kutya sem törődött vele, emlékszem, egy időben itt vásárolták fel a marhát meg a disznót, egy nagy vaskereskedés is volt a földszinten, az emeleteken pedig mindenféle irodák. Végül aztán, amikor a Nyakkendős Markulik lett nálunk a főnök, a régi községházából áthozta ide az embereit, befészkeltek magukat az első és második emeleten, a vaskereskedés helyére pedig a posta jött. A posta mellett a földszinten van még egy színházterem is, amit senki sem használ, utoljára, úgy két évvel ezelőtt a mi iskolánk adott itt elő egy mesejátékot, *Hatalmas fa* vagy *Égig érő fa*, vagy ilyesmi volt a címe. Margith Jani volt benne a főszereplő, ő volt a szegény pásztorfiú, aki énekelt és pattogtatta az ostorát, és végül elvette feleségül a királykisasszonyt. Margith Jani nagyon élvezte a dolgot, mert Fenyvesi Erika volt a királykisasszony, és a darab végén mindig összecsókolóztak.

– Most jól figyelj ide – mondta Margith Jani, és körülnézett, hogy nincs-e valaki a közelben. – A pos-

ta, ugyebár, hét órakor bezár. Mi bemegyünk fél hétkor, ilyenkor elég sokan vannak bent, mert az emberek szeretnek mindent az utolsó pillanatban intézni a postán. A kassza mellett van két telefonfülke, besurranunk az egyikbe, amikor senki sem figyel ránk, becsukjuk az ajtót és leguggolunk. Az ajtó csak belül üvegezett, ha leguggolunk, már senki sem láthat bennünket.

– Eddig isteni – mondtam.

– Figyelj csak. Hétkor eloltják a villanyt, mindenki elmegy, csak mi ketten maradunk bent. Akkor már csak a kasszát kell kirámolni. Egyszerű, nem?

– Egyáltalán nem egyszerű – mondtam. – Hogy a fenébe fogjuk kinyitni a kasszát? Nem kertkapu az: ezeregy zár van rajta.

– Összevissza beszélsz – mondta dühösen Margith Jani. – Honnan veszed azt, hogy ezeregy zár van rajta?

– Hát az a kerék, meg az a kar... Láttam én azt a kasszát már éppen elégszer.

– Én is láttam. És azt is láttam, amikor kinyitották. Az a kerék meg az a kar semmi más, csak egyszerű kilincs. Egyetlenegy zár van rajta, egy közönséges wertheimzár. A kulcsot is láttam. Olyan, mint egy kapukulcs, csakhogy wertheim..., szóval olyan recés a tolla.

– Nem hiszem – mondtam. – Nem hiszem, hogy egy ilyen nagy, dög kasszának csak egyetlen zára volna.

– Összevissza beszélsz – mondta Margith Jani.
– Nem is nézted meg soha rendesen azt a kasszát, de

azért beszélsz. Mondom, hogy csak egy zár van rajta, és csak egyetlen kulcsa van.

– Hát, jó – mondtam, bár még mindig kételkedtem a dologban. – Tegyük fel, hogy tényleg csak egyetlen zára van a kasszának. Hogyan szerezzük meg ennek az egyetlen zárnak a kulcsát?

– Van tíz kulcsom. A bátyám csinált nekem tíz wertheimkulcsot.

– Melyik bátyád?

– Az, aki most jött ki a börtönből.

– Melyik?

– Az, aki leharapta annak a mézeskalácsárusnak a fülét – mondta idegesen Margith Jani. – Szóval, megmondtam neki, hogy mekkora kulcsról van szó, és ő csinált tíz darabot, és mindegyikbe másként vágta bele azokat az ízéket, a recéket.

– No és ha egyik sem lesz jó a tíz közül?

– És ha, és ha, és ha... Hányszor mondjam, hogy közönséges vacak zárról van szó. Tíz kulcs közül egy biztos kinyitja. Egyébként majd hozok magammal egy reszelőt, és legfeljebb kiigazítom a kulcsokat ott a helyszínen.

– Rendben van – hagytam rá, mert láttam, hogy már nagyon ideges. – Tegyük fel, hogy sikerül kinyitnunk a kasszát, és kirámoljuk a pénzt. De mit csinálunk utána? Az ablakon rács van. Hogy jövünk ki? Ezt is kitervezted?

– Persze hogy kiterveztem. Mindent pontosan kiterveztem. Figyelj ide: még amikor abban a mesejá-

tékban játszottam, észrevettem, hogy a színpad mögött az öltözőből egy ajtó nyílik a posta raktárába. A raktárból át lehet menni a telefonközpontba, onnan pedig a kasszához. Ezeket az ajtókat nem szokták bezárni, legalábbis akkoriban még nem zárták, és egész biztos, most sem zárják. De ha be is zárták valamelyiket, könnyen kifeszítjük. Tehát, ha kirámoltuk a kasszát, átmegyünk a telefonközpontba, onnan a raktárba, onnan pedig a színházba, és kész. A színház ablakain nincs rács, nyugodtan kijöhetünk. Egyszerű, nem?

– Igen, tényleg egyszerű – mondtam. – Ezt tényleg jól kitervezted.

– No látod – mondta diadalmasan Margith Jani. – Nem lesz itt semmi baj. Ha én egyszer kitervezek valamit, ott nem lehet semmi baj.

Lassanként el is hittem neki. Egyre jobban tetszett ez a postarablás, örültem, hogy Margith Janinak eszébe jutott. Erről majd hónapokig lehet dumálni. Figyelmesen vizsgálgattam a posta épületét, hátha nekem is eszembe jut valami, amivel kiegészíthetném Margith Jani tervét. De akkor nem jutott eszembe semmi, csak néztem a postát, meg a posta előtt parkoló kocsikat. Három autó állt ott, kettő német rendszámú, egy pedig francia rendszámú.

A francia rendszámú Laczáé, a sötét képű szabóé volt, és én szívesen darabokra törtem volna azt a kocsit. Utáltuk ezt a sötét képű Laczát. Főleg azért utáltuk, mert Molnár Tihamérnak volt a mostohaapja,

és amíg itthon dolgozott, folyton kínoztta valamivel a Molnár Tihamért. Mindenféle ócska trükkökkel kínoztta, legtöbbször azzal, hogy eldugta a szemüvegét, és aztán küldözgette mindenfelé a városba, szegény, rövidlátó Molnár Tihamér pedig ment hűségesen, esetlenül botladozott, s az utcán mindenki őrajta röhögött. Mert szemüveg nélkül tényleg nevetséges volt. Ezért játszották szemüveg nélkül abban a mesejátékban, az *Égig érő fában* is. Ott ő volt Hugó, a félhülye királyfi, aki szintén a szép királykisasszony kezéért versengett. Folyton az apja, a király vezetgette a színpadon, a nagy langaléta Krausz Karcsi játszotta a királyt, és mindig ilyeneket mondott: „Ha legény kell, itt van Hugó”, és hátba vágta a szegény Molnár Tihamért, aki úgy nézett ki, mint egy rakás szerencsétlenség, és persze a közönség majd meghalt a röhögéstől. De ez a színpadon volt, itt Molnár Tihamérnak éppen az volt a dolga, hogy megnevettesse a közönséget, viszont az, amit a sötét képű Lacza csinált vele, az már nem mesejáték volt, hanem közönséges disznóság.

Mi ketten, Margith Jani meg én, szerettük Molnár Tihamért, sokszor elmentünk hozzá, mert nagyon rendes gyerek, és nagy kertjük van tele gyümölcsfákkal, és mindig telezabálhattuk magunkat gyümölcscsel. És utáltuk nagyon a sötét képű szabót, és örültünk, amikor végre feleségestől elment Franciaországba dolgozni. Molnár Tihamér is örült, hogy megszabadult az anyjától meg a mostohaapjától, végre nyugodtan élhetett abban a nagy házban és a nagy

kertben a töksüket öregapjával, aki kazánkovács volt valamikor, és akkor süketült meg. Annyira megsüketült, hogy még az ágyúlövést sem hallotta volna meg, de azért lehetett vele beszélgetni, mert a szájmozgásból pontosan tudta, hogy mit mond neki az ember. Nagyon jól megvoltak ők ketten, és örültek, ha Margith Jani meg én meglátogattuk őket. De ez a sötét képű Lacza még mindig nem fért a bőrébe! Most is, amikor hazajött húsvétra, azzal kezdte kínozni szegény Molnár Tihamért, hogy hagyja abba az iskolát, menjen ki velük Franciaországba, és segítsen nekik dolgozni a szabóműhelyben.

– Boldogan szétverném annak a sötét képű Laczának a kocsiját – mondtam Margith Janinak, ahogy ott üldögtünk a parkban, és a postarabláson gondolkodtunk.

– Hagyd békében a kocsiját – mondta Margith Jani. – Hagyd békében, hogy minél előbb elgurulhasson innen a vacak kocsijával.

– Magával akarja vinni Tihamért is – mondtam.

– Micsoda?

– Magával akarja vinni Tihamért – mondtam.

– Amióta hazajött, folyton azzal kínozza, hogy menjen ő is velük Franciaországba. Ma mondta nekem Tihamér az iskolában.

– És az anyja? Mit mond az anyja?

– Az anyja is azt akarja, hogy velük menjen. Azt mondja, sokkal több hasznuk lesz belőle, ha ott Franciaországban segít nekik a vacak szabóműhelyükben,

mintha itthon iskolába jár, és a töksüket öregapjával ápolgatja a gyümölcsfákat.

– A disznók – mondta dühösen Margith Jani, és láttam rajta, hogy ő is legszívesebben darabokra törné a sötét képű Lacza autóját.

– Persze hogy disznók – mondtam. – Örülök, hogy az én anyám nem ment férjhez még egyszer, és nem hozott ilyen sötét képű alakot a házhoz.

– És most mi lesz? – kérdezte Margith Jani. – Elmegy velük?

– Nem. Nem akar elmenni. És az öregapja sem engedi. De most meg azzal fenyegetőzik ez a sötét képű, hogy egy vasat sem küld nekik többet. De az öreg Molnár még így sem engedi Tihamért. Azt mondja, majd csak megélnék a nyugdíjából meg a gyümölcsfákból.

– A disznók – mondta Margith Jani.

– Persze hogy disznók – mondtam. – Mégiscsak szét kellene verni a kocsiját.

– Nem a kocsiját kellene szétverni – mondta Margith Jani. Tűzoltó-egyenruhájának valamelyik zsebéből rugós kést húzott elő, és egy kattanással kiugratta a pengéjét. – Ezt kellene a hasába nyomni annak a sötét képűnek.

Nagyon megijedtem. Olyan furcsán csillogtak a szemei, hogy megijedtem. Eddig még sohasem láttam nála ezt a rugós kést, de éreztem, hogy képes lenne hasba szúrni vele a sötét képű Laczát. A Margithok egyébként is híres verekedők és bicskázók. Margith

Jani egyik bátyja, aki most jött ki a börtönből, egy vásári verekedésben leharapta egy mézeskalácsárusnak a fülét. A másik bátyja még mindig börtönben ül, mert megszurta Markulikot, a focistát, a Nyakkendő Markuliknak a testvérét. Lehet, hogy éppen ezzel a rugós késsel szúrta meg. Margith Jani elmesélte nekem, hogyan történt az a késelés. Télen hazajött Belgrádból Markulik, a focista, és egy rakás vendéget is hozott magával. Egy este berontottak a *Pelva-kocsmába*, hogy ők mulatni akarnak, és azzal kezdték a mulatást, hogy megparancsolták a többi vendégnek, azonnal takarodjanak haza. Voltak vagy nyolcan, két kocsival jöttek, és nagyon hangoskodtak. A többi vendég el is takarodott, de Margith Jani bátyja ült továbbra is az asztalnál, mintha mi sem történt volna. Persze hogy mindjárt körülvették, elkezdték taszigálni, Markulik, a focista pedig kiöntötte a földre a borát. Odament Pelva, a kocsmáros is, és kérte Margith Jani bátyját, hogy menjen el, még mielőtt baj lesz, de ő nem ment el, hanem azt mondta Pelvának: – Semmi vész, öregem. Majd mindjárt rendet teremtek én ezen a szemétdombon. – Azzal felállt, és hasba szúrta Markulikot, a focistát. Így aztán a belgrádiak takarodtak el nagyon gyorsan: vitték Markulikot a kórházba, ahol mindjárt megoperálták, és élve is maradt, de azt mondják, focista már nem lesz belőle többé. A Margith Jani bátyját pedig lecsukták, lehet, hogy éppen emiatt a kés miatt. Nem csoda hát, hogy megijedtem, amikor megláttam Margith Jani kezében.

– Tedd el – mondtam. – Tedd el, és menjünk innen.
De ő nem tette el a kést, elgondolkozva nézegette,
és azt mondta:

– Remélem, sok pénz lesz a kasszában. Akkor aztán adhatunk belőle az öreg Molnárnak is.

– Ez az – mondtam örömmel. – Egész biztos sok pénz lesz a kasszában. És adunk belőle Molnár Tihamérnak is, meg az öreg Molnárnak is. Így még sokkal érdekesebb az egész. Most menjünk innen, aztán majd még alaposan megdumáljuk a dolgot.

– Mit akarsz te még megdumálni? – nézett rám csodálkozva Margith Jani.

– Hát ezt az egész izét. A postarablást meg mindent.

Rám nézett, és most megint olyan furcsán csillogtak a szemei.

– Ne beszélj itt nekem összevissza – mondta fenyegetően. – Megdumáltunk mi már mindent. Este fél hétkor legyél itt a parkban!

Igen, most már tudtam, hogy ez nem csak szép tervezetés volt. Most már tudtam, hogy nincs mese: a postát ki fogjuk rabolni.

Megmondtam én...

És ott voltunk fél hétkor a parkban mind a ketten. Nem beszéltünk sokat, nem is volt miről beszélni, hiszen mindent részletesen megdumáltunk már; most egyszerűen csak be kellett surrannunk az egyik telefonfülkébe.

A posta fölött, a díszteremben, ahol a Nyakkendős Markulik a fogadásait szokta rendezni, égtek a villanyok, de még nem volt bent senki, a vendégeket későbbre, úgy nyolc órára várták. Egyelőre még fehéren és csendesen világítottak az ablakok a park felé. Mi ketten igyekeztünk elkerülni az ablakokból kiszűrődő fényt, igyekeztünk a sötétben maradni, hogy lehetőleg ne lásson meg bennünket senki, amikor bemegyünk a postára. Azt hiszem, sikerült is észrevétlenül bejutnunk. Bent a postán hat-hét ember őgyelgett, csupa felnőtt férfiak, ismeretlenek, akik ügyet sem vetettek ránk, illetve ott volt Krausz Karcsinak az apja is, ő ismert bennünket, de háttal állt nekünk, mert éppen táviratot adott fel. Az üvegfal másik oldalán csak két tisztviselő dolgozott, egy szemüveges, ősz hajú férfi és egy szép arcú fekete lány, aki csak akkor volt szép, ha a tolóablak mögött ült. Ha felállt, akkor nagyon csúnya és kicsike lett egyszerre, mivel egészen rövid és görbe a lába, úgyhogy olyan, mint egy törpe, még nálunk is jóval alacsonyabb. Ők sem vettek észre bennünket, mert az előttük őgyelgő férfiakkal kellett foglalkozniuk.

A két telefonfülke meg a nagy vaskassza a bejáratától jobbra, a fal mellett áll. A fülkékben nem égett a villany, üresek voltak, nem telefonált senki. Eddig tehát minden a legnagyobb rendben volt. Gyorsan odamentünk, Margith Jani nesztelenül kinyitotta az egyik fülke ajtaját, besurrantunk, behúztuk az ajtót és leguggoltunk. Nagyot sóhajtottam; azt hiszem, amióta beléptünk a posta ajtaján, én még lélegezni sem mertem. Most, ahogy leguggoltunk a sötét telefonfülkében, egyből megnyugodtam. Eddig minden terv szerint ment, és ez megnyugtató. De akkor hirtelen eszembe jutott, hogy még fél óráig kell itt lapítanunk, és addig jöhet valaki telefonálni. No, ettől aztán nagyon melegem lett. Egy pillanat alatt izzadni kezdtem. A fene egye meg, megmondtam én, hogy alaposan meg kell dumálni ezt a postarablást. Margith Jani egész biztos elfeledkezett arról, hogy valaki esetleg ránk nyithatja az ajtót, és nem tervezte ki, hogy abban az esetben mit csináljunk. Egyre jobban izzadtam, és nem bírtam ki, odasúgtam Margith Janinak:

– Mi lesz, ha valaki telefonálni akar?

– Pszt! Ne üvöls! – mondta dühösen Margith Jani, holott én egészen halkán beszéltem, viszont ő üvöltött.

– Mi lesz, ha ránk nyitják az ajtót? – kérdeztem még halkabban. – Megmondtam én szépen, hogy ezt rendesen ki kell tervezni. Nem lehet...

– Ne üvöls! – förmedt rám megint olyan hangosan, hogy azt vártam, mindjárt hozzánk rohannak a postán ügyelgő emberek. – Kiterveztem én azt is.

– Egy frászt tervezted ki.

Izzadtam, és láttam, hogy Margith Janinak is kezd melege lenni, de azért egy istennek sem vallotta volna be, hogy ezt elfelejtette kitervezni.

– Ide figyelj... – hajolt a fülemhez.

– Ne üvöltö! – szóltam rá ijedten.

– Nem üvöltök – mondta. – Ide figyelj: ha valaki véletlenül be akarna jönni a fülkébe, én felállok és úgy teszek, mintha telefonálnék. Akkor aztán hét óraker nekem is ki kell mennem a postáról, mivel megláttak. De te itt maradsz bent, és utána, ha mindenki elment, beengedsz engem a színház valamelyik ablakán.

– Én nem maradok bent egyedül – mondtam.

– Ne nyavalyogj már. Nem lesz semmi bajod.

– Nem maradok bent egyedül.

– Ide figyelj, Jász...

– Nem maradok.

Margith Jani fenyegetően nézett rám, és most már ő is pontosan úgy izzadt, mint én.

– No jó – mondta. – Ha valaki be akarna jönni, akkor te állsz fel telefonálni, és te mész ki a többiekkel hét óraker. Aztán én majd beengedlek a színházablakon. Rendben?

– Hát... rendben.

– Akkor most már fogd be a szád. Ne nyavalyogj tovább. Minden ki van tervezve, nem lehet itt semmi baj.

Az istennek sem vallotta volna be, hogy éppen nem tervezett ki mindent. Akármilyen legyenek, ha ezt a telefonálást nem akkor találta ki, amíg ott lapítottunk

és izzadtunk. De ráhagytam, nem vitatkoztam vele tovább, csöndben guggoltam ott a sötét telefonfülkében, és vártam, hogy zárják már be azt az átkozott postát, és menjen már a fenébe mindenki. Sokáig múlt el az a fél óra, a lábam teljesen meggémbereedett, de végül mégiscsak szerencsénk volt.

Senki sem akart bejönni telefonálni, és a postán ügyelgő férfiak lassan elpályáztak. A két tisztviselő is kijött az üvegfal mögül, hallottuk, amint kinyitották mellettünk a nagy vaskasszát, aztán nagy csörgéssel becsukták, és az ősz hajú, szemüveges tisztviselő azt mondta a görbe lábú lánynak igen udvariasan:

– Legyen szíves, zárja be az ajtót, kolléganő.

A szemüveges elment, a kis szép arcú törpe még ott tipegett egy ideig, aztán eloltotta a villanyokat, kiment és bezárta a posta ajtaját. Teljesen sötét lett mindenütt.

– No végre – mondtam megkönnyebbülten. – Gyerünk ki innen, mert megfulladunk.

– Várj – förmedt rám Margith Jani, és megragadta a karomat. Lassan felállt, és kikémlelt a telefonfülke ablakán. – Jól van, kimehetünk.

Jólesett kijönni abból a meleg telefonfülkéből, tényleg majdnem megfulladtam már. Mindketten az arcunkat törölgettük, és szoktattuk a szemünket a sötéthez. Mert sötét és csöndes volt most nagyon a postahivatal. Az utcáról beszűrődött ugyan valamennyi fény, de az éppen csak az ügyfeleket és a tisztviselőket elválasztó üvegfalat világította meg, a nagy vaskassza

a fal mellett teljesen sötétben maradt. De a szemünk lassanként hozzászokott a sötéthez, és nemsokára szépen kivehető volt a kassza ajtajára szerelt kerék, amely akkora lehet, mint egy kalap karimája, és a kiálló kar, amely olyan, mint egy kilincs, csak jóval vastagabb és nagyobb. Odamentem és megpróbáltam megmozgatni a kereket, de Margith Jani megint rám szólt, hogy várjak még.

– Megvárjuk, amíg ricsajozni kezdenek fölöttünk – mondta. – Addig megnézzük, hogy át tudunk-e menni a színházba.

Igaza volt. Én a nagy izgalomban el is feledkeztem arról, hogyan jutunk ki innen, miután kirámoltuk a kasszát.

– Persze, nézzük meg – mondtam. – Remélem, nem zárták be az ajtókat.

– Ne félj, nem lesz semmi baj – mondta magabiztosan Margith Jani. – Gyere csak utánam.

A telefonközpont ajtaja az üvegfal mögül nyílt. Négykézláb kúszva kerültük meg az üvegfalat, vigyáztunk, nehogy megvilágítson bennünket az utcai fény, aztán már simán bejutottunk a telefonközpontba. Itt egy kis piros villanygő fényében kattogtak a műszerek meg mindenféle szerkentyűk: voltak itt kis üveg-gombok, amelyek közül egyik-másik néha villogni kezdett, aztán ezeregy kapcsoló meg három telefonkagyló is. Szépen csillogott minden a piros fényben, és én szívesen elbáméskodtam volna egy ideig, de Margith Jani vonszolt tovább, és átmentünk a raktárba.

Itt viszont tök sötét volt, és mi nem mertünk villanyt gyújtani. Tapogatózva botorkáltunk mindenféle ládák és csomagok között, de végül is Margith Jani megtalálta a színház öltözőjébe nyíló ajtót. Nem volt bezárva. Átmentünk az öltözőbe, és itt már villanyt is gyűjthattunk, mert innen nem szűrődhetett ki fény az utcára: az öltözőnek nem volt ablaka, csak két ajtaja, az egyik a posta raktárába, a másik a színpadra nyílt.

– No látod – mondta diadalmasan Margith Jani –, minden úgy van, ahogy kiterveztem. Kár volt annyit nyavalyognod.

Szörnyen elégedett volt magával, és megint igaz volt. Eddig tényleg minden úgy ment, ahogyan kitervezte. Szégyelltem is magam egy kicsit, amiért annyit nyavalyogtam ott a telefonfülkében, és nem szóltam semmit; a földre dobált poros ruhákat, jelmezeket, csákókat és álarcokat nézegettem. Az öltöző tele volt jelmezekkel, még mi hagytuk itt őket, miután eljátszottuk az *Égig érő fa* című mesejátékot. Rengetegen szerepeltünk ebben a mesejátékban: pásztorfiúk, pásztorlányok, lovagok, udvaroncok, sőt még madarak is, amelyeknek papírból volt a szárnyuk, és felvitték Margith Janit meg a karikás ostorát az égig érő fára. Szóval sokféle szereplő volt, és ezeknek mind megfelelő ruhát készítettek. A legtöbb ruha papírból volt, akárcsak a madárszárnyak, de volt azért rendes ruha is, és ez most mind itt hevert az öltözőben, porosan és szomorúan. És volt itt még egy rakás fakard, lándzsa és pajzs is, meg négy királyi korona: a legna-

gyobbat Krausz Karcsi hordta, a legkisebbet Fenyvesi Erika, a másik kettőt pedig a félhülye Hugó, vagyis Molnár Tihamér, és Margith Jani, miután elvette feleségül a királykisasszonyt.

Hát ezt a sok kacatot nézegettem jobb híján, merthogy szégyelltem egy kicsit magamat a nyavalygásomért. Margith Jani közben kipróbálta a színpadra nyíló ajtót is, és amikor látta, hogy az sincs kulcsra zárva, elkezdte ő is az *Égig érő fa* jelmezeit nézegetni.

– Megrohad itt ez a sok szép ruha – mondta bosszúsan, mintha ez volna most az egyetlen gondja.
– Pedig nagyon jól mutattak a színpadról. Emlékszel még?

– Persze hogy emlékszem – mondtam. – Remekül mutattak a színpadról.

– Most meg mind megrohad – mondta –, mert nem hordja őket senki. Hordani kellene ezeket a ruhákat.

Olyan komoly arccal beszélt, mint akit egyáltalán nem is érdekel a városkassza kirámolása, csak ez a sok vacak ruha. Pedig egy perccel korábban még futkározott le-föl, és az ajtókat nyitogatta.

– Kár, hogy nem hordja őket senki – morfondírozott.

– Ki a fene hordana ma ilyen ruhát?

– Melyik volt a te ruhád? – kérdezte. – Te mi is voltál?

– Lovag voltam. Fekete ruhás lovag. Álltam ott a színpadon fekete ruhában, és meg sem mukkantam

egész idő alatt, csak néztelek téged, ahogy szerelmeskedsz Fenyvesi Erikával.

Margith Jani legyintett.

– Fenyvesi Erika...

Úgy mondta ezt, mint akinek nagyon elege van Fenyvesi Erikából. Meg is akartam kérdezni tőle, hogy tulajdonképpen miért legyint Fenyvesi Erikára, de hát nem ezért jöttünk, és inkább azt kérdeztem:

– Mikor rámoljuk ki a kasszát?

– Majd ha ricsajozni kezdenek fölöttünk, megmondtam már. Még rengeteg időnk van. És legjobb lesz, ha itt maradunk addig, itt legalább égethetjük a villanyt.

Az egyik székről ledobálta a ruhákat és leült. Aztán fogott egy hosszú falándzsát, és azzal bökdöste a sok kacatot, mintha az égvilágon más dolga nem is volna. Én meg csak álltam, és idegesített, hogy Margith Jani a falándzsával hülyéskedik. Idegesített ez a várakozás, legjobb szerettem volna, ha mindjárt kirámoljuk a pénzt és lelépünk.

– Ül már le – mordult rám Margith Jani. – Keress magadnak egy széket, és ül le. Várnunk kell még egy ideig.

– Idegesít ez a várakozás. Nem gondoltam, hogy ilyen sokat kell várakozni.

Margith Jani a mellemnek szegezte a falándzsát, és azt mondta:

– Ne kezdj el megint nyavalyogni.

– Nem nyavalygok.

– Nem a fenét. Amióta bejöttünk, folyton csak nyavalyogsz.

– Nem nyavalygok – erősködtem, holott tudtam, egy kicsit igaza van. – Egyszerűen csak szeretek mindent pontosan kitervezni.

– Kiterveztem én mindent pontosan.

– Egy frászt tervezted ki mindent. Azt sem tervezted ki, hogy mit csinálunk majd a pénzzel.

– A pénzzel? – meredt rám Margith Jani, és mindjárt láttam az arcán, hogy ezt tényleg nem tervezte ki.

– Igen, a pénzzel – mondtam diadalmasan. – Kira-boljuk a kasszát, közben egy szót sem beszélünk arról, hogy mit csinálunk a pénzzel. Nem szeretem az ilyesmit.

– Megbeszéltük, hogy adunk belőle Molnár Tihamérnak.

– Nagy eset: adunk belőle Molnár Tihamérnak. De nem adjuk oda mind. Mit csinálunk a többivel?

– Elosztjuk – mondta kétségbeesetten Margith Jani, és egyre jobban látszott rajta, hogy nem tervezte ki, mit csináljunk a pénzzel, és hogy most nem jut eszébe semmi.

– Elosztjuk, elosztjuk. Tudom, hogy elosztjuk, de mire költjük?

– Hát...

– Hát egyáltalán nem tervezted ki – mondtam szemrehányóan. – Nem szeretem az ilyesmit. Csinálhatnánk például egy nagy rumlit valahol, vagy elme-hetnénk valahova, vagy vásárolhatnánk ezt-azt. Fenyvesi Erikának is vehetnénk valamit.

– Fenyvesi Erika – legyintett megint. – Kit érdekel Fenyvesi Erika! És ne beszélj itt nekem összeviszsa. Nem lehet azt a pénzt csak úgy elhajigálni, mert mindjárt felfigyelnek ránk és lefülelnek.

Ebben viszont neki volt igaza, de azért nem hagytam magam.

– Rendben van: nem szabad ész nélkül hajigálni a pénzt. De azért ki kell tervezni, hogy mit csinálunk vele.

– Nincs itt mit kitervezni – mondta most már dühösen Margith Jani. – Egyszerűen elosztjuk azt a pénzt, és egy ideig lapítunk, mintha mi sem történt volna. Később aztán felhasználjuk, amire éppen kell. Mi otthon most nagyon rosszul állunk, jól fog jönni az a pénz. És a te anyád is örülni fog, ha pénzt viszel haza.

– Ez igaz – mondtam. – De én nem így képzeltem el a dolgot. Úgy képzeltem, hogy majd mi ketten költsük el a pénzt. Hogy majd kitervezünk valamit.

– Nagyon rosszul állunk otthon – mondta Margith Jani. – Meg ti is rosszul álltok.

– Akkor is... – mondtam –, akkor is, az lenne az igazi, ha mi ketten költenénk el a pénzt. Szépen ki lehetne tervezni valamit.

– Hát nem bánom – mondta végül Margith Jani. – Nem adjuk mind haza. Valamennyit félreteszünk magunknak, és majd kitervezünk valami érdekeset. Lesz időnk tervezgetni, mert úgyis lapítani kell egy ideig.

– Így már egészen más – mondtam. – Így már sokkal jobb.

Kerestem magamnak egy széket, leültem, kézbe fogtam én is egy falándzsát, és turkálni kezdtem az *Égig érő fa* jelmezei között. A fekete lovagruhák között turkáltam, a lándzsával egyenként a levegőbe emeltem őket, és próbáltam kitalálni, melyik volt az enyém. Közben azon gondolkoztam, hogy mit is kezdhetnénk a pénzzel, amit majd a posta vaskasszájából rámolunk ki, de nem jutott semmi az eszembe, mert még mindig ideges voltam, és azt szerettem volna, ha már túl vagyunk az egészen. De hát várni kellett, és vártunk is vagy fél órát. Akkor Margith Jani megkérdezte tőlem:

– Az anyádnak mit mondtál, hova mész ma este?

– Nem mondtam semmit. Dolgozik egész éjjel, nem fogja megtudni, mikor értem haza.

– Akkor jól van. Jobb, ha nem tudja, mikor értél haza.

– Te mit mondtál otthon? – kérdeztem.

– Semmit. A bátyám tudja, hogy hol vagyok, mert ő csinálta a kulcsokat, de ő nem fog fecsegni.

Felállt a székről, a hosszú falándzsát a falnak támasztotta, és azt mondta: – Menjünk vissza a postára. Most már biztosan gyülekeznek a vendégek.

Eloltottuk a villanyt az öltözőben, aztán a raktáron és a telefonközponton keresztül óvatosan visszabotorkáltunk a postahivatalba. Megint négykézláb kerültük meg az üvegfalat, és az ablakok közé húzódtunk a sötétben; onnan szépen kiláthattunk az utcára, minket viszont senki sem láthatott. A vendégek tényleg már nagyban érkeztek. Fejünk felett a díszterem-

ből lábdobogás és beszélgetés hallatszott, és az utcán is nagy volt a forgolódás. Egymás után jöttek a vendégek, és mindegyik kocsival jött, bár ez teljesen felesleges volt, mivel nálunk minden közel van, és mindenhová gyorsan el lehet érni gyalog is, de hát az már úgy szokott lenni, hogy az ilyen fogadásokon mindig megy a rongyrazás, és persze mindenki kocsiba ül. Figyeltük a sok kocsit, ahogy egymás mellé állnak a posta előtt, a járda szélén, és néztük a kiszálló embereket, akik közül sokat ismertünk is. Mindannyian szépen fel voltak öltözve, ahogy az már ilyenkor illik.

Nem szóltunk semmit, csak figyeltük őket onnan bentről a sötétből, de egyszer csak megérkezett a sötét képű Lacza is a francia rendszámú kocsijával, és én akkor azt mondtam:

– Ma éjjel szét kellene verni a kocsiját. Amíg ott fent ricsajoznak, nyugodtan szétverhetnénk, senki sem hallaná meg.

– Hagyd a fenébe már azt a kocsit – mondta Margith Jani. – Azért jöttünk, hogy a kasszát kirámoljuk, és nem fogjuk bántani senkinek sem az autóját. Még csak az kellene, hogy ilyen marhaságon bukjunk le.

– Nézd csak! – mondtam, és kimutattam az utcára.

A kocsiból kiszállt már a sötét képű Lacza meg a felesége, és éppen akkor kászálódott ki ügyetlenkedve Molnár Tihamér.

– Hát ez mi? – nézett rám csodálkozva Margith Jani. – Még csak az hiányzik, hogy az öreg Molnár is megjelenjen.

Az öreg Molnár nem jelent meg. Az már túlzás lett volna. De így is nagyon furcsa volt az egész. Hárman álltak ott a kocsni mellett, mind a hárman nagyon szépen felöltözve, még Tihamér is. Váltottak néhány szót, aztán elindultak a bejárat felé, Molnár Tihamér ment elöl, tanácstalanul forgatta a fejét, a szemüvege néha megcsillant a villanyfényben, mögötte pedig az anyja ment karon fogva a sötét képű Laczával.

– Hát ez nagyon furcsa – mondtam. – Azelőtt még az autó közelébe sem engedte Tihamért, most meg magával cipeli a fogadásra.

– Tényleg furcsa – mondta Margith Jani. – Úgy látszik, kibékültek. Úgy látszik, Tihamér beleegyezett, hogy kimegy velük Franciaországba dolgozni. Amilyen marha, képes beleegyezni még ilyesmibe is.

– Nem hiszem – mondtam. – Tihamér nem akar kimenni velük. Meg az öregapja sem engedné. Azt akarja, hogy Tihamér tanuljon, és hogy orvos legyen belőle.

– Akkor meg..., akkor meg úgy látszik, a sötét képű belenyugodott, hogy itthon marad.

– Nem hiszem – mondtam. – Nem bízom én abban a sötét képűben.

– Mindegy – mondta Margith Jani. – Tihamér majd elmeséli neked holnap az egészet az iskolában. Mindenesetre, ha itthon marad, adunk neki a pénzből.

– Kinyitjuk már végre azt az átkozott kasszát?

– Várjunk még egy kicsit – mondta Margith Jani.

– Majd ha hangosabban ricsajoznak ott fent.

Így hát vártunk tovább a sötétben. Egyre ritkábban érkeztek az autók, fent a díszteremben viszont növekedett a zaj. Rengeteg láb dobogott a fejünk felett, a beszélgetés is mind hangosabban folyt, a poharak meg a tányérok csörögtek.

– Molnár Tihamér egész biztos leeszi majd a ruháját – mondta vigyorogva Margith Jani.

– Holtbiztos – mondtam. – Én még nem láttam őt úgy enni, hogy a ruháját be ne mocskolta volna.

Aztán egyszerre csönd lett a díszteremben. Mindenki elhallgatott, csak csoszogás, lábdobogás hallatszott, aztán az is megszűnt, és elkezdett beszélni a Nyakkendős Markulik. Nem értettük, hogy mit mond, de pattogó, éles hangját megismertük. Egész biztos szívélyesen üdvözölte a külföldön dolgozókat, és egy rakás szép dolgot mondott nekik, mert a Nyakkendős Markulik rengeteg szép dolgot tud mondani, és szeret beszélni. Állami ünnepeken szokott beszélni a díszemlévényről, és olyankor is mindig csupa szép dolgot mond, és nagyon sokáig mondja. Most is hosszú beszédet tartott, azt hiszem, unták is azok ott fent, mert megint csoszogni kezdtek, előbb csak néhányan és egészen halkán, később azonban már egyre többen csoszogtak és egyre hangosabban. Legjobban persze mi untuk, Margith Jani meg én, mert mi nem értettük egy szavát sem, csak álltunk ott mozdulatlanul a sötétben, és vártuk, hogy a Nyakkendős Markulik befejezze a hosszú beszédet, és hogy folytatódjon a ricsajozás.

Végre felharsant a taps, és akkor Margith Jani azt mondta:

– No, most lássuk a kasszát.

– Ez az – mondtam. – Lássuk a kasszát.

Összedörzsöltem a kezemet, ideges voltam, de valahogy jókedvű is. Odamentünk a kasszához, és én közben többször elnevettem magam. Örültem, hogy végre munkához látunk. A fejünk felett, a díszteremben is nevettek az emberek, és még jobban hangoskodtak, mint a Nyakkendős Markulik beszéde előtt.

Margith Jani hosszasan vizsgálta a kasszát. Egészen közel hajolt az ajtajához, körültapogatta, megpróbált fordítani egyet a keréken, aztán azt a hosszú, vastag kart próbálta lenyomni, de egyik sem mozdult. Közvetlen a kerék alatt volt a kassza zárja, azt is sokáig tapogatta és simogatta az ujjával. Végül előszedett egy csomó kulcsot a zsebéből. A kezembe számolta őket: pontosan tíz volt.

– Egyenként adogasd őket – mondta.

Levetette a zakóját, feltúrte mindkét karján az ingét, és akkor elkérte az első kulcsot. Áadtam neki, ő pedig a zárhoz illesztette. Bele sem tudta dugni a kulcslyukba.

– Semmi vész – mondta és zsebre vágta. – Add a következőt.

Áadtam neki a másodikat, de az sem ment bele a zárba. A harmadikat sikerült neki beerőszakolni, de megfordítani nem lehetett, sőt annyira beszorult, hogy alig tudta kirángatni. Azt is zsebre vágta,

és kérte a negyediket. Ez a kulcs simán beilleszkedett a zárba, félig meg is fordult, de akkor elakadt. Margith Jani sokáig kínlódott vele, megpróbálta teljesen megfordítani, de nem merte túlságosan erőltetni, nehogy beletörjön, inkább kivette, és felrakta a vaskasz-sza tetejére.

– Ezt, ha kicsit megreszelem, simán ki fogja nyitni – mondta bizakodóan.

De azért végigpróbálta a többit is. Türelmesen és sokáig próbálgatta mindegyiket, de hiába: megszorultak a zárban, vagy egyszerűen be sem lehetett illeszteni őket. És akkor az utolsó, a tizedik kulcs halk kattanással könnyedén megfordult.

Örömben még a lélegzetünk is elállt. Néztünk egymásra és nevtünk. Nagyon boldogok voltunk akkor.

– Várjál... várjál – dadogta Margith Jani, holott én nem is szóltam semmit, meg sem mozdultam, csak álltam és vigyorogtam.

Óvatosan megragadta azt a kalap nagyságú kereket. A kerék kattant és fordult egyet.

– Várjál... várjál... – motyogta megállás nélkül.

Megtörölte kezét a nadrágjába, aztán megragadta azt a hosszú, vastag, kilincsszerű kart, és meghúzta lefelé. A kar azonban nem mozdult. De nem ám. Megrántotta még néhányszor, de a kar úgy állt, mintha a kassza ajtajára forrasztották volna.

– Gyere csak ide – mondta Margith Jani. – Fogd meg ezt a rohadékot.

Megfogtam a kart, ő pedig visszafordította a kereket eredeti helyére.

– Húzd lassan lefelé, én meg majd fordítom a kereket.

A kerék ismét kattant egyet és elfordult, a kar azonban meg sem moccant, pedig húztam teljes erőből.

– Várjál – mondta.

Ismét visszafordította a kereket, és a kulccsal kezdett bíbelődni. A kulcs könnyedén forgott a zárban, megfordult vagy tízszer oda-vissza, és most már egyáltalán nem kattogott. Margith Jani kihúzta, és bánaatosan nézegette.

– Rövid a tolla – mondta. – Csak félig nyitotta ki a zárat.

– Megmondtam én, hogy nem kertkapu ez, és hogy nem lehet csak úgy egyszerűen kinyitni – mondtam, és most már egyáltalán nem vigyorogtam.

– Semmi vész – mondta Margith Jani. – Megre szelem egy kicsit azt a másik kulcsot, amelyik csak félig fordult meg a zárban, és simán kinyitom vele ezt a rohadékot. Majd meglátod.

– Egy frászt nyitod ki – mondtam. – Nem kertkapu ez.

Úgy tett, mintha nem hallaná, hogy mit mondom. Levette a kassza tetejéről a kulcsot, és átkúszott vele a telefonközpontba. Ott a kis piros lámpa fényénél hozzáfogott a reszeléshez.

De én már akkor tudtam, hogy hiába minden. Tudtam, hogy azt az átkozott kasszát sohasem fogjuk

kinyitni. És egyszerre unni kezdtem az egész marhaságot. Odaálltam az egyik ablakhoz, és bámultam ki az utcára. Az autók csöndben fénylettek egymás mellett a járda szélén, fent a díszteremben pedig hangosan röhögtek a vendégek. Úgy látszik, kinyitották az ablakot, mert most sokkal jobban lehallatszott a ricsajozásuk, mint amikor elkezdtek.

Margith Jani közben visszakúszott néhányszor a telefonközpontból, hallottam, hogy szuszogva próbálgatja kinyitni a zárat, de ez engem már nem érdekelt. Tudtam, hogy úgysem sikerül kirámolnunk a kasszát, és nem is figyeltem rá. Ő azért továbbra is buzgón reszelgette és próbálgatta a kulcsot, és egyszer csak rám szól, hogy menjek én is oda, és rángassam megint azt a kart.

Hát jó. Odamentem, Margith Jani izzadt, mint a ló, a homlokát törölgette az ingujjával, aztán a zárba illesztette a kulcsot.

– No, most húzd teljes erőből – mondta.

Megragadtam a kart, és húztam teljes erőből. Ő megfordította a kulcsot a zárban, és elfordította a kereket. Minden pontosan úgy volt, mint az előbb: a kulcs és a kerék forgott, a kar ellenben nem mozdult, és persze nem nyílt ki a vaskassza ajtaja. Margith Jani egyre dühösebben forgatta oda-vissza a kalap nagyságú kereket, egyszer csak megreccsent valami, és a kerék megállt. Többé már ezt sem lehetett megmozdítani.

– A rohadék – mondta Margith Jani, és én azt hittem, hogy rögtön elbőgi magát.

– Megmondtam én, hogy nem kertkapu ez...

– A rohadék, a rohadék, a rohadék... – mondta sírós hangon Margith Jani, és rugdosni kezdte a vas-kasszát.

Azt ugyan rugdoshatta. Én félreálltam, nekitámaszkodtam az egyik telefonfülkének, és azt mondtam:

– Hagyd már abba ezt a marhaságot. Megmondtam én szépen, hogy nem lehet ezt így csinálni. Jobban ki kellett volna ezt tervezni.

Abbahagyta a rugdosást, leült a földre, onnan nézett rám szomorú szemekkel, az arca vizes volt és nagyon sápadt, és azt mondta:

– Ha még egyszer, ha csak még egyszer arról lefetyelsz, hogy te ezt már megmondtad, isten bizony hasba szúrlak.

Persze hogy egyből befogtam a számat. Meghúztam magam ott a telefonfülke mellett, Margith Jani pedig a kassza előtt ült csuromvizesen, és a földet bámulta. Felettünk, a díszteremben meg folyt a ricsajozás. Valaki vicceket mesélhetett, mert időnként csönd lett, aztán egyszerre éktelen röhögésbe tört ki az egész vendégsegreg. Ez többször is megisméltódott, és egyre hangosabban röhögtek. Mi pedig szótlánul gubbasztottunk lent a sötétben. Egyszer csak Margith Jani a mennyezet felé fordította az arcát, és teli torokból elkiáltotta magát, de úgy, hogy visszhangzott az egész postahivatal.

– Dögöljetek meg!

– Ne üvöls, te örült – mondtam ijedten. – Meghallják.

– Dögöljetek meg! – ordította ismét felfelé, a díszterem irányába.

Láttam, hogy nem lehet neki beszélni, eloldalogtam a közeléből, vissza az ablakhoz, ahonnan a kocsi-
kat bámulhattam. Fent, a díszteremben tovább röhögtek, nem hallották meg Margith Jani ordítását. Ő is megnyugodott lassanként, nem ordított tovább, hogy dögöljenek meg azok ott fent, egy ideig még csöndesen üldögélt, aztán fogta a zakóját, és odajött az ablakhoz. Egymás mellett álltunk, nézegettük a kocsikat, és akkor én azt mondtam:

– Ha már nem sikerült kirámolnunk a kasszát, legalább a sötét képű Lacza kocsiját verjük szét.

– Hagyd a fenébe – legyintett. – Elegendem van mindemből. Menjünk szépen haza.

És akkor elindultunk. Aztán mégsem mentünk mindjárt haza. Azért nem mentünk, mert Margith Jani megállt a telefonközpontban, és elkezdte bámulni az egyik villogó üveggombot. Aztán a füléhez emelte az egyik telefonkagylót, és addig matatott a kapcsolókkal, amíg egyszer csak egy női hang azt mondta a telefonba:

– Nem, ez nem lehet igaz!

Erre egy férfihang azt mondta:

– De hát mondom, hogy saját szememmel láttam.

– Grrrr! Hazudsz, disznó – mondta Margith Jani.

– Halló, mi volt ez? – kérdezte a nő olyan hangon, hogy én is szépen hallottam, pedig Margith Janinál volt a kagyló.

- Valami hülye belebeszél – mondta a férfi.
- Grrrr, te disznó – mondta Margith Jani.
- Mi ez? – kérdezte ismét a nő.
- Tedd le a kagylót, majd visszahívlak – mondta a férfi. – Valaki bekapcsolódott a vonalba.

Letették a kagylót, és az üveggomb nem villogott tovább. Vigyorogva néztünk egymásra Margith Janival.

– Te, ez nagyon érdekes – mondta. – Maradjunk még itt egy kicsit.

És tulajdonképpen ekkor kezdtük mi el a dolgok irányítását.

Megkezdjük a dolgok irányítását

Margith Jani gyorsan feltalálta magát. Ő egyébként is mindig gyorsan feltalálja magát. Most is úgy forgolódott a műszerek körül, mintha örök életében telefonközpontban dolgozott volna. Arról az átkozott vaskasszáról már teljesen megfeledkezett, ismét jókedvű volt, húzgálta a kapcsolókat, a telefonkagylókat sorra a füléhez emelte, közben folyton a műszerfalon babrált. Kezdttem félni, hogy valami marhaságot csinál.

– Vigyázz, nehogy elronts valamit – mondtam.
– Végül még majd emiatt bukunk le.

– Ne izgulj – mondta, miközben a fülére szorította az egyik telefonkagylót. – Ne izgulj, láttam én már ilyesmit.

– Hol láttál?

– Itt. Voltam én már itt, amikor még nem automatizálták a központot. A bátyám bevezetett, mert az egyik telefonoslánnyal hetyegett. Akkor még telefonoslányok dolgoztak itt, és ők mondták, hogy minden beszélgetést le lehet hallgatni.

– Most is le lehet hallgatni?

– Persze – mondta. – Nem hallottad az előbb? Új csak oda ahhoz a telefonkagylóhoz.

Leültem és a fülemhez emeltem a telefonkagylót, ő pedig a másikat vette fel, és továbbra is a kapcsolókat húzgálta.

– Halló – mondtam a telefonba –, melyik hetyegett a telefonoslánnyal?

– Ne hülyéskedj, mert szájon váglak – mondta, de látszott rajta, hogy nem gondolja komolyan. Jókedvű volt, és én is egyre jobban élveztem a dolgot.

– Ide figyelj – mondta. – Űlj ott azon a széken, és ha látod, hogy villogni kezd valamelyik üveggomb, akkor emeld fel a telefonkagylódat én meg az enyémet. Majd úgy igazítom be a kapcsolókat, hogy mind a ketten hallhassuk a beszélgetést.

– És bele is dumálhatunk mind a ketten? – kérdeztem.

– Persze.

Ekkor villogni kezdett az egyik üveggomb. Fülünkhöz szorítottuk a telefonkagylókat, és Margith Jani beigazította a kapcsolókat. Először csak halk recsegés meg zúgás hallatszott, de aztán megszólalt ugyanaz a hang, akit Margith Jani egyszer már ledisz-nózott. Most azt mondta:

– Nem, nem hallgatózik senki. Szóval tényleg...

– Biztos, hogy ő volt? – kérdezte a nő.

– Biztos. Hiszen jól ismerem a Pepit... Hanem, mondd: tehet ő ellened valamit?

– Hát...

– Szóval, mégis...

– Nem... nem hiszem, hogy miattam jött volna – mondta a nő. – Sokkal komolyabb ügye lehet.

– Micsoda?

Bebeszéltem a telefonba:

– Mi közöd hozzá, te disznó!

– Hallgass! – förmedt rám Margith Jani, de már késő volt.

– Tedd le a kagylót – mondta a telefonáló férfi, és a következő pillanatban kialudt a villogó üveggomb.

– Te ökör! – mondta dühösen Margith Jani. – Éppen most kellett belepofáznod, te ökör!

– Mi bajod van? – kérdeztem. – Te is belepofáztál az előbb.

– De akkor még nem tudtam, hogy a Zavarkó Pepiről beszélnek.

– Egye meg a fene a Zavarkó Pepit – mondtam sértődötten. – Azt sem tudom, ki az a Zavarkó Pepi. És ne üvöltözz rám ilyen Pepik miatt.

– Nem tudod, hogy ki az a Zavarkó Pepi?

– Nem... Honnan tudnám?

Margith Jani megvetően legyintett, nagyot sóhajtott, és elfordult tőlem. Még örülhettem, hogy nem köpött le, amiért nem tudtam, hogy ki az a Zavarkó Pepi.

– Nem lett volna szabad belepofáznod – mondta, miközben a hátát mutogatta felém. – Ha Pepi a városban van, ez azt jelenti, hogy hamarosan nagy disznóságok lesznek.

– De hát ki az a Pepi?

– Nem létezik, hogy nem hallottál még róla – mondta hitetlenkedve.

– Nem hallottam róla, ha mondom.

Villogni kezdett az egyik üveggomb. Margith Jani izgatottan kapkodott a kapcsolók után, és léleg-

zet-visszafojtva fülelt a kagylóba. De nem az előbbi telefonálók jelentkeztek. Egy aggódó női hang kérdezte:

– Lefeküdtél már, kislányom?

– Igen, lefeküdtem már – mondta egy vékonyka hang.

– Biztos, hogy lefeküdtél már, cicuskám?

– Miaú – nyávogott mérgesen Margith Jani.

– Mi volt ez, cicuskám? – kérdezte ijedten az aggódó női hang.

– Miaú, miaú – nyávogtunk most már mind a ketten.

– Nem tudom, mi ez – mondta a vékony hangú kislány. – De tényleg lefeküdtem már.

– Grrrrr – morogta Margith Jani, és mérgesen lecsapta a kagylót.

Én viszont tovább hallgattam a beszélgetést, és szüntelenül nyávogtam, amíg aztán azok ketten anynyira megzavarodtak, hogy félbeszakították a telefonálást. Vigyorogva néztem Margith Janira, ő azonban rosszkedvű volt, komoran meredt maga elé, és a homlokát ráncolta. Megijedtem, hogy esetleg máris abba akarja hagyni ezt a telefonálós játékot, ezért azt mondtam neki:

– Tényleg nagyon érdekes ez a telefonlehallgatás. Nem értem, miért vágsz ilyen keserves képet.

Felém fordult, még mindig szemrehányóan nézett rám, és azt mondta:

– Nem tetszik nekem, hogy Zavarkó Pepi a városban van. Nagyon nem tetszik.

– Nyögd már ki végre, hogy ki az a Zavarkó Pepi.
– Egy szemétláda. Akkora szemétláda, hogy akkorát még elképzelni is nehéz. Azt mondják, hogy már gyilkolt is.

– Gyilkolt?

– Igen. Azt mondják. És én el is hiszem.

– De hát miért van akkor szabadlábon?

– Mert nem tudtak semmit sem rábizonyítani. Pedig azt az öregasszonyt a Vojin szálláson holtbiztos, hogy ő ölte meg. Állítólag az öregasszony rokonai fölbérelték, és ő jó pénzért ki is nyírta. De semmit sem tudtak rábizonyítani.

– Gondolod, hogy most is meg akar ölni valakit?
– kérdeztem.

– Nem tudom. Már évek óta nem járt nálunk, és ha most eljött, egész biztos valami disznóságot akar csinálni. Figyeld csak meg. Legutóbb is, amikor itt járt, leütötte a szövetkezeti éjjeliőrt, hogy az majdnem meghalt, és a pénztárból elvitte a munkások fizetését. Akkor sem tudtak semmit sem rábizonyítani. Helyette a Seriff bukott le.

– A Seriff? Az, aki mindig részeg?

– Igen. Tudniillik csöbe húzta a Seriffet. Zavarkó Pepi az utca másik végén felgyújtotta azt a házat, amely mellett éppen tők részegen feküdt a Seriff. Mindenki futott tüzet oltani, Zavarkó pedig ezalatt leütötte az éjjeliőrt, és kirámolta a szövetkezet pénztárát. A Seriffet persze lecsukták, Zavarkó Pepinek viszont nem történt semmi baja.

– Tényleg egy szemétláda ez a Zavarkó Pepi – mondtam, és most már nagyon bántam, hogy olyan hülyén belepofáztam abba a telefonbeszélgetésbe.

– Aj-aj, de még mekkora szemétláda! – sóhajtott Margith Jani. – Mindenre hajlandó, ha jól megfizetik. Csak tudnám, hogy mire készül.

Engem is kezdett izgatni, vajon mire készül Zavarkó Pepi. Az, hogy esetleg kirabolja a szövetkezetet, vagy mit tudom én mit, az még nem is izgatott volna, de az már igazán nem mindegy, hogy csak megjelenik itt a városunkban, és embereket ver fejbe, vagy éppen gyilkol. Jó lett volna megtudni, hogy mire készül, és lebuktatni. Az ilyen szemétláda megérdemli. De hát nem tehattünk semmit, türelmetlenül vártuk, hogy villogjon már valamelyik üveggomb, hátha sikerül megint lehallgatni valamit Zavarkó Pepiről.

Csak hogy az úgy van: ha az ember nagyon várja, akkor éppen senkinek sem jut eszébe telefonálni. Amíg le-föl mászkáltunk, és az ajtókat próbálgattuk, folyton villogott több üveggomb is egyszerre, most viszont semmi. Csak a kis piros lámpa világított békésen, és fényével olyan egészséges színűre mázolta az arcunkat.

Legalább negyedórát vártunk, de lehet, hogy húsz percet is, mire valakinek ismét eszébe jutott, hogy telefonáljon. No, nem sok örömünk tellett benne: Zavarkó Pepiről szó sem volt. Egy mezőgazdasági mérnök telefonált a Vörös Zászló birtokról a szülőotthonba. A Vörös Zászló birtok öt-hat kilométerre van a várostól, ott végzett éjjeli ügyeletet a mérnök, de azt

hiszem, az ügyeletesség izgatta a legkevésbé. Tudniillik az iránt érdeklődött, hogy szült-e már a felesége. Nagyon ideges volt a mérnök, a másik oldalon viszont egy unott férfigang válaszolgatott: azt mondta, hogy egyelőre nem mondhat semmit, és tulajdonképpen azt sem tudja, hogy melyik asszony a mérnök felesége.

– Ma délután vittem be – mondta a mérnök. – Erős fájdalmi voltak. Kell hogy emlékezzen rá.

– Sajnálom, nem emlékszem rá – mondta az unott hang.

– De hát, uram – könyörgött a mérnök –, még ha nem is emlékszik rá, nézze meg, hogy mi van vele. Maga ott van, igazán nem nehéz...

– Nem nehéz – mondta az unott hangú, akiről most már tudtuk, hogy egy szemétláda, de nem pófáztunk bele a beszélgetésbe, mert sajnáltuk azt a szegény mérnököt. – Egyáltalán nem nehéz, és meg is fogom nézni az asszonyokat, hiszen ez a dolgom, de értse meg végre, hogy információt nem adunk reggel hét óráig. Hívjon fel bennünket reggel hét óra után.

– De uram, engem most is érdekel, hogy mi van a feleségemmel.

– Sajnálom. Reggel hétkor.

– Megőrülök reggel hétig – mondta a mérnök.

– Ez nem ránk tartozik – mondta az unott hang.

– Ez itt szülőotthon és nem bolondokháza.

Néhány pillanatig csönd lett, csak a mérnök szuszogott és sóhajtozott keservesen. Az unott hangú nyugodtan ült a vonal másik végén.

– Hát jó – mondta aztán a mérnök. – Csak arra kérem, értesítsenek, ha valami baj lenne. Kérem, írja fel a telefonszámomat: 22-412.

– Eszem ágában sincs felírni – mondta az unott hang.

– Kérem, írja fel: 22-412. Halló!

Az unott hangú szemétláda letette a kagylót. Szomorúan néztünk egymásra Margith Janival.

– Te úristen, micsoda szemétláda volt ez is! – mondta Margith Jani.

– Oda kellett volna mondani néhány gorombaságot.

– Sajnáltam azt a szerencsétlen mérnököt – mondta Margith Jani.

– Hát igen – mondtam. – Én is nagyon megsajnáltam. Hogy könnyögött annak a szemétládanak.

– Hát igen, hát igen – motyogott Margith Jani. Szórakozottan vakargatta a fejét, és a kis piros villanyégőbe bámult.

– Segíteni kellene azon a szerencsétlenen – mondta.

– Hallottad, hogy nem akart neki segíteni az a...

– Talán mi is segíthetnénk rajta.

– Hogyan?

Felállt, levetette a zakóját, a szék karjára tette, aztán ismét leült, és folytatta a vakarózást. Nem is sejtettem, hogyan akar segíteni a szegény mezőgazdasági mérnökön, de tudtam, hogy valamit ki fog találni. Olyan még nem volt, hogy Margith Jani ne találjon ki valamit.

– Mit gondolsz – kérdezte tőlem –, mit szeretne inkább, fiút vagy lányt?

– Nem tudom – mondtam. – Azt hiszem, teljesen mindegy neki. Neki az a fontos, hogy a feleségének ne legyen semmi baja. Hallottad...

Nem folytathattam, mert villogni kezdett az egyik üveggomb. Felvettük a kagylókat, és ekkor végighallgattuk a világ legunalmasabb telefonbeszélgetését. Két öregasszony, a hangjukból ítélve legalábbis öregasszonyoknak gondoltuk őket, a televízióknak valami hülye zenei műsoráról beszélgetett. Nagy zeneértők lehetek, mert mindent meg akartak részletesen beszélni, még azt is, hogyan vezényelt a karmester. És mindent gyorsan, hadarva, egymás szavába vágva beszéltek meg, úgyhogy Margith Jani és én jó ideig csak bambán hallgattunk, mintha fejbe vertek volna bennünket.

De ez még mind semmi. Ezt a hülye műsort öszszehasonlították egy másik múlt heti hülye műsorral, amelyik állítólag gyöngébb volt, ellenben abban is volt egy nagyszerű Vivaldi, vagy milyen szám... És itt végre elakadtak.

– Nem jut eszembe, hogy melyik is volt – mondta az egyik.

– Várjál csak – mondta a másik. – Melyik is, melyik is...

Ezt a rövid szünetet használta ki Margith Jani, és vékony, sipító hangon beleüvöltött a telefonba.

– Te hülye tyúk!

A két öreglány elnémult egy pillanatra. De csak egy pillanatra. Utána rögtön elkezdtek hadarni:

- Mi volt ez?
- Nem értem.
- Te mondtál valamit...?
- Milyen...?
- Miről is beszélünk?

Alig tudtak megnyugodni, de aztán mégis megnyugodtak, és eszükbe jutott, miről is beszéltek. Ellenben az a kérdéses szám még most sem jutott az eszükbe. És kezdték újra:

– Tudod, az ott a vége felé. Azt hiszem, az utolsó előtti.

- Igen, tudom. Melyik is volt, melyik is...
- Te vén, hülye tyúk! – visította Margith Jani.

A két öreglány ismét elnémult. De most már végleg. Úgy látszik, egyikük megsértődött, de az is lehet, hogy mind a ketten megsértődtek. A vonal mindenestre megszakadt.

– Vén, hülye tyúkok – mondta Margith Jani, és a homlokát törölgette.

Mindketten beleizzadtunk ennek az ostoba fecsegésnek a hallgatásába. Mondom, a világ legunalmasabb beszélgetését hallgattuk végig. És ahelyett, hogy mindjárt kezdetben leüvöltöttük volna a két zeneértő öreglányt, csak ültünk ott és hallgattunk, mint akiket megbabonáztak. Még utána is alig tudtunk magunkhoz térni.

Végre mégis helyrerázódtunk, és akkor Margith Jani megkérdezte tőlem:

– Emlékszel még annak a mérnöknek a telefonszámára?

– A telefonszámára?

– Igen.

– A telefonszáma... Várjál csak... a telefonszáma...

A fene egye meg, még mindig el voltam kábulva, éppen úgy makogtam, mint azok az öreglányok a Vivaldi-számról. De aztán eszembe jutott.

– 22-412 – vágtam ki.

– Biztos?

– Biztos.

Margith Jani felvette a telefonkagylót, és azt mondta:

– Most felhívom, és megmondom neki, hogy fia született és hogy minden rendben van.

– Ne hülyéskedj – mondtam. – Ezzel a gyerekhanggal akarod neki bejelenteni, hogy fia született?

– Majd megváltoztatom a hangom, sőt még zsebkendőt is teszek a kagylóra, és úgy telefonálok neki. Képzeld, milyen boldog lesz, ha meghallja, hogy minden rendben van.

– És ha reggel kiderül, hogy semmi sincs rendben? Akkor még rosszabb lesz neki.

Margith Jani széttárta a karját.

– Reméljük, hogy tényleg minden rendben lesz. Most az a fontos, hogy az a szegény ember ne örüljön bele a várakozásba. Az a fontos, hogy ma éjjel boldog legyen. Ennyit megtehetünk érte. Reggel pedig... hát, reméljük a legjobbakat.

És felhívta a mérnököt.

– Maga beszélt az előbb a szülőotthonnal? – kérdezte a zsebkendőn keresztül, elváltozott hangon. Egészen jól csinálta. Senki sem mondta volna, hogy egy gyerek beszél.

A mérnök persze egyből elalélt.

– Igen, én beszéltem. Szent isten, valami baj van – rémüldözött.

– Nincs semmi baj – mondta Margith Jani. – A feleségének fia született.

– Tényleg? Igazán? – dadogta a szegény mérnök.
– És... és minden rendben van?

– Rendben van minden.

– Ó, nagyon köszönöm...

Közben villogni kezdett egy üveggomb, de Margith Jani nem vette észre, mosolyogva hallgatta a mérnök hálálkodását. Intettem neki a kezemmel, de nem figyelt rám, nagyon élvezte, hogy boldoggá tette a mérnököt.

– Hány kilós? – kérdezte a mérnök, amikor befejezte a hálálkodást.

– Kérem? – kérdezte ijedten Margith Jani.

– Hány kilós a baba?

Margith Janinak fogalma sem volt, hogy hány kilós lehet egy újszülött. Segélykérően nézett felém, és akkor látta, hogy a villogó üveggombra mutogatok. Ez még jobban megzavarta.

– Mit mondjak neki? – kérdezte suttogva.

– Mondd, hogy négykilós – tanácsoltam. A szomszédunkban nemrégén született egy négykilós kisfiú,

és a szülők roppant elégedettek voltak. Gondoltam, ez a mérnöknek is megfelel.

– Négykilós – mondta Margith Jani. – Nagyon szép kisfiú. De most már sietnem kell, dolgom van.

A mérnök ismét hálálkodni kezdett, de Margith Jani megszakította a vonalat. Gyorsan váltott a kapcsolókkal, hogy lehallgathassuk az újabb telefonbeszélgetést.

A beszélgetés javát persze lekéstük már. Egy férfi és egy nő társalgott, és mire mi bekapcsolódtunk, a nő már nagyban sírt, és azt mondta:

– Miért csinálod ezt? Hiszen én mindent megtettem neked.

A férfi pedig türelmetlenül felelt:

– Megmagyaráztam, hogy miről van szó, Ágikám. És kérlek, mellőzd ezeket a sírós jeleneteket.

De Ági sírt, és azt mondta:

– Muszáj sírnom. Miért akarsz éppen most magamra hagyni?

– Nem akarlak magadra hagyni – mondta egyre türelmetlenebbül a férfi. – Te is jól tudod, hogy nincs időm.

– Én ezt nem bírom ki.

– Dehogyan bírod ki. Feküdjél le szépen és aludjál.

– Nem tudok aludni.

– Vegyél be altatót – mondta a férfi, és lecsapta a kagylót.

– Tudod, hogy kik voltak ezek? – kérdezte Margith Jani.

- Nem. Kik voltak?
- Tóth Ági és a bokszolója.
- Az a szép, szőke lány?
- Igen.
- Az a bokszoló is egy szemétláda – mondtam.
- Alaposan megbőgette azt a szegény lányt.
 - Úgy látszik, le akarja rázni – mondta Margith Jani. – Nem hallottam, hogy mit beszéltek az elején, de azt hiszem, le akarja rázni.
 - Pedig nagyon szép lány – mondtam. – Nem segíthetnének őrajta is?
 - Dehogynem – mondta Margith Jani lelkesen.
- Nem hagyhatjuk, hogy egész éjjel sírjon. Majd mindjárt elintézem. Add csak ide a telefonkönyvet.
 - Áadtam neki a telefonkönyvet, ő pedig kikereszte belőle Tóth Ágiék számát. Aztán a telefonkagylóra szoritotta a zsebkendőjét és tárcsázott. Tóth Ági a következő pillanatban már jelentkezett is.
 - Te vagy az, Ágikám? – kérdezte rekedt hangon Margith Jani. Mondhatom, primán utánozta a bokszoló hangját.
 - Igen, én vagyok – szipogott Ági.
 - Ne haragudj – mondta Margith Jani. – Az előbb kicsit ideges voltam.
 - Ugye, ugye nem gondoltad komolyan? – kérdezte reménykedve Ági, és már nem is sírt.
 - Persze hogy nem gondoltam komolyan. Tudod, ideges voltam egy kicsit.
 - Akkor, akkor hát találkozunk?

- Persze hogy találkozunk.
 - Holnap?
 - Holnap.
 - A megszokott helyen?
 - Igen. Persze. És most aludjál szépen.
 - Ha tudnád, milyen boldog vagyok! – mondta Ági olyan hangon, mintha sohasem sírt volna. – Igen, most már aludni fogok. Tehát holnap.
 - Igen, holnap. Álmodjál szépeket. És ne haragudj rám.
 - Nem haragszom. Dehogysis haragszom...
- Gügyögtek még egy ideig, úgyhogy én már majdnem elröhögtem magam, aztán Tóth Ági megnyugodva aludni tért. Ezt is elintéztük hát. Elégedetten néztünk egymásra Margith Janival, és ő azt mondta:
- Látod, milyen egyszerűen lehet irányítani a dolgokat.
 - Örülök, hogy a szép Tóth Ági nyugodtan fog aludni ma éjszaka – mondtam. – Nem érdemli meg az a hülye bokszoló, hogy egész éjjel bőgjön miatta.
 - De még milyen nyugodtan fog aludni – mondta büszkén Margith Jani. – Nem lehet itt semmi baj, ha mi irányítjuk a dolgokat. Csak még arról a személtláda Zavarkó Pepiről bejönne valami. Ott irányítanánk el csak igazán a dolgokat.
- Alig öt perccel később bejött a Zavarkó Pepiről is valami. De még hogy bejött! És nem is akármilyen. Minden hajunk szála az égnek meredt, amikor meghallottuk. Sőt még most is borsószik a hátam, ha eszembe jut.

Az egész úgy kezdődött, hogy egy mekegő hangú pasas odatelefonált a fejünk fölé, vagyis a Nyakendős Markulik fogadására. Úgy látszik, a díszterem melletti irodában lehetett a telefon, mert amikor felvették a kagylót, szépen hallatszott a ricsajozás.

– No, mi van? – kérdezte egy borízú hang.

– Lacza urat kérem a telefonhoz – mekegett amaz.

Margith Jani rám nézett, és fülig szaladt a szája. Vigyorogva mutogatott a fejünk fölé. Tudtam, hogy a lehető legnagyobb gorombaságokat készül odamondogatni a sötét képű Laczának. Én is vigyorogtam, és én is gorombaságokon gondolkoztam.

– Lacza? Ki az a Lacza? – kérdezte a borízú hang. Az illető nyilván tök részeg volt.

– Magas, fekete hajú ember. Ott van a fogadáson – mondta a mekegő hangú. – Kérdezze meg valakitől...

– No jó, majd megkeressük a fekete hajú Laczát.

Izgatottan vártuk, hogy jöjjön már, és hogy jól odamondogassunk neki. Szurkoltunk annak a részegnek, hogy találja meg minél előbb.

És megtalálta. A sötét képű Lacza behallózott a telefonba.

– Ne haragudj, fel kellett hogy hívjalak – mondta a mekegő hangú.

– Megörültél! – sziszegte a sötét képű Lacza. – Megmondtam, hogy ne hívj telefonon!

Már nyitottam a számát, hogy ledisznozom a sötét képű Laczát, de a mekegő hangú szerencsére megelőzött.

– Zavarkó Pepi előre kéri a pénzt – mondta.

Egyből lehervadt rólunk a vigyorgás. Margith Jani rám meresztette a szemét, és az öklével fenyegetett, nehogy belepofázzak a beszélgetésbe. Ez teljesen fölösleges volt. Dehogyan akartam én már belepofázni.

– Úgy egyeztünk meg, hogy utána kapja meg a pénzt – mondta dühösen a sötét képű Lacza.

– Tudom, hogy úgy egyeztünk meg, de ő most mégis előre kéri. Azt mondja, ha nem kapja meg félórán belül a pénzt, nem lesz tűzijáték.

– Hogy dögölne meg! Hol van most?

– A Pelva kocsmájában – mondta a mekegő hangú. – Ül és várja a pénzt. Beült egy sarokba, és azt mondta, hogy félórán belül hozzam a pénzt. Anélkül nem hajlandó tűzijátékot rendezni. Úgy beszél, mint ha nem is azért jött volna elsősorban. Mintha a tűz csak mellékes volna. Úgy látszik, akar még valamit.

– Dögöljön meg – mondta a sötét képű Lacza.

– Mit csináljunk?

– Nem tudom. Beszélni kellene Radulaskival és... De erre most nincs idő. Add oda neki a pénzt, de mondd meg neki azt is, hogy megbánja, ha átver bennünket.

– Rendben van. Hanem mondd csak még egyszer a házzámokat.

– Mi van? Elfelejtetted már, te hülye?

– Nem, csak biztos akarok lenni.

– Tizenkettő, tizennégy és tizenhét – sorolta a sötét képű Lacza. – Mikor akarja megcsinálni a Pepi?

– Azt mondta, hogy éjfél és egy óra között. De csak ha előre fizetünk.

– Jól van, fizesd ki. És ne telefonálj ide többet.

Éreztem, hogy minden csöpp vér kifut az arcomból. Margith Jani is sápadt volt, mint a fal. Hiába világított a kis piros villanygő, még a piros fényben is látszott, hogy nagyon sápadt. Mert értettünk mi már mindent. Tudtuk jól, hogy milyen tűzijátékról volt itt szó. Az utóbbi időben jó néhány ház leégett a városunkban. Főleg bebiztosított házak, olyan házak, melyeknek a lakói többnyire nem szándékoztak már visszatérni. Elmentek máshova dolgozni, legtöbbször külföldre, a házukat bebiztosították, aztán egy szép napon leégett a ház. Így égett le húsvét előtt a Vécseiék háza, és Gvozdennek, a péknek az üzlete. Gvozdent el is kapták, amikor a tűz élesztgetésénél serénykedett.

Ma éjjel tehát újabb három háznak kell kigyúlnia. Ezért van itt Zavarkó Pepi. A házak még nem izgattak volna túlságosan bennünket. Felőlem mindenki azt csinál a házával, amit akar. Fel is gyűjthatja, ha éppen úgy tetszik neki, és az ördög bánja, ha átveri a biztosítót. Az a biztosító baja. Most azonban nem csak erről volt szó. Az egyik ház, a tizenkettes számú, Molnár Tihaméréké. És a töksüket öreg Molnár békésen alszik otthon. Nem vitás, arra megy a játék, hogy a házzal együtt ő is megégjen. Ismerem én azt a sötét képű Laczát. Ha már fizet annak a szemétláda Zavarkó Pepinek, akkor ez is benne van a számításban. Így aztán majd megfizet neki mindent a biztosító, az öreg

Molnár nem kellemetlenkedik tovább, Tihamért pedig vihetik magukkal, hogy gürcöljön abban a vacak szabóműhelyben.

– Tudtam én... – motyogta Margith Jani, mint-ha most az lenne a legfontosabb, hogy ő mit tudott –, tudtam én, hogy valami disznóság fog történni, amint Zavarkó Pepi megérkezett a városba. Megmondtam. Ugye megmondtam, hogy mindenre kapható, ha megfizetik.

– Az öreg Molnár bent fog égni a házban – mondtam, és majdnem elbőgtem magam.

– Hát igen – motyogta még mindig halálsápadtan Margith Jani. – Értem most már, hogy miért hozták magukkal Tihamért is a fogadásra.

– Valamit csinálnunk kellene – mondtam.

– Kellene, de mit?

– Azt mondtad, hogy szépen elirányítjuk a dolgot, ha bejön valami a Zavarkó Pepiről. Hát most tessék irányítani, de nagyon gyorsan.

– Ne pofázz már annyit, a fene egyen meg! – mondta dühösen Margith Jani, és végre kezdett kipurulni az arca.

Felugrott a székről, és járkálni kezdett a hátam mögött. Előreszegezte a fejét, és le-föl futkározott a kis telefonközpontban, mintha megbolondult volna. Aztán hirtelen megállt, feltúrta az inge ujját, mint amikor a vaskasszát akarta kinyitni, és megkérdezte tőlem:

– Tihamérék háza a tizenkettes számú?

– Igen.

– Kié a másik kettő?

– A tizennégyes a Mézes-Póláé. Tudod, a Tihamérék jobb oldali szomszédjái. Szemben velük, a tizenhetes pedig Radulaskié.

– Aha, értem.

Azzal megint rohangászni kezdett a hátam mögött, én meg majd felrobbantam az idegességtől. Legszívesebben én is futkároztam volna le-föl, de olyan kicsi az a telefonközpont, hogy ketten egyszerre nem futkározhattunk. Idegesen mocomogtam a széken. Végül már nem bírtam ki, és azt mondtam Margith Janinak:

– Állj már meg! Hívjuk fel a rendőrséget, és mondjunk el nekik mindent, hadd csukják le Zavarkó Pepit is, meg a sötét képű Laczát is.

Nem állt meg, csak úgy futás közben vicsorított felém:

– Hülye. Mit tehet a rendőrség ezzel a sötét képű szabóval? Nem fülelhetik le azért, mert családotul eljött a Nyakkendős Markulik fogadására. Még Zavarkó Pepivel sem csinálhatnak semmit, csak ha gyűjtogatás közben kapják el. De azt ugyan el nem kapják. Zavarkó Pepi öt kilométerről megérzi a rendőröket. Legfeljebb majd minket fülelnek le, amiért betörtünk a postára.

Miután ilyen szépen kioktatott, levetette magát a székre, és feltárcsázta az U-i központi posta pontos idő szolgálatát.

– 23 óra, 16 perc, 42 másodperc – mondta egy kellemes női hang.

Margith Jani letette a kagylót, és a fejét vakarta. Szerencsére ülve maradt, így hát én ugrottam fel a székről, és kezdtem futkározni le-föl. Határozottan jót tett ez a rohangálás, kicsit kiráztam magamból az idegességet.

– Megvan! – kiáltott egyszer csak Margith Jani.

– No, halljuk!

– A Seriff!

– Mi van a Seriffel?

– Meg kell találni a Seriffet. Őt kell Zavarkó Pepi nyakára küldeni.

– Nem értem – mondtam. – Nem értem, hogy mit tehet itt a Seriff.

– Ide figyelj – magyarázta Margith Jani. – Zavarkó Pepi egyszer lebuktatta a Seriffet, és a Seriff azóta is várja, hogy visszafizesse neki a kölcsönt. A Seriff nem fél Zavarkó Pepitől, éppen ezért őt kell a nyakára küldeni.

– Honnan keríted elő a Seriffet?

– A *Balkánban* van egész biztosan. Mindig a *Balkánban* szokott lenni. Biztos, hogy részeg már, és nem is tudja, hogy Zavarkó Pepi a városban van.

– Hát nem bánom – mondtam. – Ha úgy gondolod, hogy a Seriff segíthet, akkor menjünk, és keressük meg.

– Nem mehetünk mind a ketten. Nekem itt kell maradnom, hogy a telefonokra ügyeljek. Nem lehet tudni, hogy mi sül ki még ebből a disznóságból.

– Azt akarod, hogy egyedül menjek?
– Azt – mondta Margith Jani, és fenyegető arccal felállt a székről. – És nehogy elkezdj megint nyavalyogni.

– Nem nyavalygok – mondtam. Pedig igazán nem volt nagy kedvem ilyen késő éjjel egyedül mászkálni és a Seriffet keresgélni.

– Helyes – mondta Margith Jani megnyugodva. – Jól figyelj ide: rohanj el a *Balkánba*, a Seriffet egész biztos ott találod. Ha részeg, akkor vezesd ki az utcára, és az első kútnál mártsd bele a fejét a vízbe. Ne ijedj meg tőle, ha részeg, akkor azt csinálhatsz vele, amit akarsz. Amint magához tért egy kicsit, mondd meg neki, hogy Zavarkó Pepi a városban van. Ettől biztos kijózanodik. Azt is mondd meg neki, hogy fel akar gyújtani három házat, és hogy ezért felvett már egy rakás pénzt, és hogy ez a pénz nála van. A többit bízd a Seriffre.

– Mit csináljak, ha nincs a *Balkánban*? – kérdeztem.

– Ott van egész biztosan. Ha netalán mégsem lenne ott, kérdezd meg valamelyik pincért, hogy hova ment, és keresd meg. Vissza ne gyere addig, amíg a Seriffet meg nem találtad.

– Hát jó – mondtam nem túl lelkesen. – Megpróbálok megkeresni.

– No, indulj akkor gyorsan – mondta Margith Jani. – Vigyázz, nehogy meglásson valaki, ha kiugrasz az ablakon.

Elindultam, bár mondom, nem nagy lelkesedéssel csináltam az egészet. Féltém ilyen későn egyedül kóborolni. Ha Margith Jani velem volt, az egészen más. Ő semmitől sem félt, és mellette én sem féltém. De hát mennem kellett, ha meg akartuk akadályozni a sötét képű Lacza és Zavarkó Pepi disznóságait. Kedveltem nagyon Molnár Tihamér töksüket öregapját, és még rágondolni is rossz, hogy esetleg bent ég a házban.

Keresztülmentem a sötét raktáron, aztán az öltözőn, onnan fel a színpadra, onnan a nézőtérre, és óvatosan kinyitottam az egyik ablakot. Az utcán nem járt egy lélek sem. Kiléptem az ablakon, halkán behúztam magam után a külső ablakszárnyakat, és akkor futni kezdtem a *Balkán* felé, hogy megkeressem a Seriffet. Reméltem, hogy könnyen megtalálom. Jól ismertem a Seriffet, őt egyébként mindenki jól ismeri. Szép szál, magas, ősz hajú ember, ha nem részeg, mindig nagyon egyenes derékkal járkal az utcán, keveset és halkán beszél, azt mondják, hogy nagyon művelt ember, több nyelvet tud, és hogy egyetemre is járt. Állítólag ott történt vele valami balhé, és azóta iszik. Mert rengeteget iszik. És mindig éjszaka iszik. Nappal nem szokott inni, ilyenkor ráérősen sétálgat az utcákon vagy a parkban, megáll az emberekkel beszélgetni, és egészen értelmesen beszélget velük, este azonban beül a kocsmába, és tök részegre issza magát. Legtöbbször a *Balkánban* szokott inni, mert az a legolcsóbb kocma, igaz, hogy a legmocskosabb is, de ez nem zavarja a Seriffet.

Pedig ijesztően mocskos hely. Ezt akkor láttam csak igazán, amikor bementem, hogy megkeressem a Seriffet. Benyitottam, és majdnem elájultam. Ilyen bűzt én még életemben nem éreztem. Pálinka-, likőr-, bor-, füst-, sőt még fáradtolaj-szaga is van a *Balkán*-nak, merthogy a padlót fáradt olajjal kenik. Tömve volt a kocsmá, az emberek ittak s ordítottak, ezenkívül még egy rissz-rossz népi zenekar is játszott, egy énekesnő meg Safet Isović legújabb népdalát énekelte: a mikrofont egészen a szájához szorította, és ha hangosabban belevisített, a háta mögött az erősítőn, pontosan a fenekével egy magasságban kigyulladt egy kék lámpa.

Fulladozva és rémültem ténferegtem az asztalok között, és nem tudtam elképzelni, hogyan fogom ebben a tömegben megtalálni a Seriffet. Legszívesebben elszaladtam volna, de tudtam, hogy ezt nem tehetem: a Seriffet mindenképpen meg kellett találnom. Lassan mentem egyre beljebb a kocsmába, és egyre közelebb a zenekarhoz, de egyszer csak elébem állt egy izzadt arcú pincér és megkérdezte:

- Te kit keresel, fiam?
- A Seriffet – mondtam.
- A Seriffet? Mit akarsz a Seriffel?
- Öö..., üzenetet hoztam neki.

A pincér szánakozva nézegetett, és jóindulatúan azt tanácsolta:

– Add át neki reggel az üzenetet. Most pedig menjél szépen haza.

– Most kell hogy átadjam az üzenetet. Nagyon fontos. Tényleg nagyon fontos – bizonygattam.

A pincér vállat vont.

– Nem hiszem, hogy sikerülni fog – mondta. – Kint alszik az udvaron. Tök részeg.

– Köszönöm szépen – mondtam. – Én mégis megpróbálok.

Siettem ki a kocsmából, amilyen gyorsan csak tudtam, és rohantam az udvarba. Az udvar is éppen olyan mocskos volt, mint a kocsmá. Összetört sörösládák, üres üvegek és mindenféle hulladék hevert szanaszét, és itt is bűdös volt: olyan szemétdombbűze volt az egész udvarnak, de azért még így is jobb volt itt kint, mint a kocsmában.

A Seriff az udvar legvégén, a fal mellett feküdt és horkolt. Meglehetősen hűvös éjszaka volt, a csillagok hidegen világítottak le a szemétdombszagú kocsmaudvarra, és a Seriff, ez a hosszú, magas ember olyan kicsire húzta össze magát, mint egy vacogó kutya. Odamentem hozzá, megfogtam a vállát és megráztam. Meg sem mozdult, még a horkolást sem hagyta abba, és közben dőlt belőle a pálinkának, a bornak és a fáradt olajnak a bűze.

Tanácsalanul álltam mellette, és azon gondolkodtam, honnan szerezzek egy kis hideg vizet. Margith Jani azt mondta, nyomjam bele a fejét hideg vízbe, attól majd magához tér, de arra ő sem számított, hogy a Seriffet horkolva találom a kocsmaudvar végében. Sehol sem láttam kutat az udvarban, ezért hát elindultam a konyha felé, hogy kérjek egy nagy pohár vizet.

Akkor vettem észre, hogy a fal mellett szódásüvegek állnak. Mindegyik tele volt. Megragadtam egyet, visszamentem a Seriffhez, megcéloztam az arcát, és ráspricceltem vagy fél üveg szódavizet. Megrázta a fejét, abbahagyta a horkolást, de továbbra is összekuporodva feküdt. Erre még egyszer az arcába fröcsköltem.

– Hé, mit csinálsz? – kérdezte szemrehányóan, és felém fordította a fejét.

– Keljen fel – mondtam. – Keljen fel gyorsan, nagyon fontos.

Nyögve felült, előrenyújtotta a lábát, kitörölte szeméből a szódavizet, aztán megkérdezte tőlem:

– Ki vagy te tulajdonképpen?

– Nem fontos – mondtam. – Az a fontos, hogy Zavarkó Pepi a városban van.

– Za... Micsoda? – meredt rám, és én esküszöm, a szemén láttam, hogy rohamosan kezd kijózanodni.

– Zavarkó Pepi a városban van – mondtam ismét.

Kikapta kezemből a szódásüveget, és a szájába fröcskölt vele. Aztán félreköpött és felállt. Legalább kétszer olyan magas volt, mint én. Kétrét görnyedt, hogy az arcomba nézhessen, és úgy kérdezte:

– Azt mondd, hogy Zavarkó Pepi a városban van?

– Igen. Most éppen a Pelva kocsmájában ül, és egy nagy disznóságot akar csinálni.

– Ez biztos?

– Biztos.

A Seriff még mindig kétrét görnyedve állt előttem, de most elnézett a fejem mellett és mosolygott.

– Szóval így. Szóval mégiscsak eljött. Azt mondd, hogy a Pelva kocsmájában ül?

– Igen. És ma éjjel fel akar gyújtani három házat.

– Értem – mondta a Seriff. – Fel akar gyújtani három házat. Zavarkó Pepi visszajön, és fel akar gyújtani három házat. Szép.

– Felbérelték – magyaráztam. – Fizettek neki, hogy felgyújtsa a házakat. És most nála van a pénz.

– Értem. Nála van a pénz, azt mondd? És a Pelva kocsmájában ül?

– Igen – mondtam. – De nem hiszem, hogy sokáig ott marad. Siessen, ha még el akarja kapni.

A Seriff most kiegyenesedett, cigarettát vett elő valamelyik zsebéből, rágyújtott és azt mondta:

– Ne félj, fiam, elkapom én. Elkapom én a Zavarkó Pepit. De ki is vagy te tulajdonképpen?

– Nem fontos – mondtam idegesen. – Az a fontos, hogy maga siessen, és hogy elkapja a Zavarkó Pepit.

– Igazad van – mondta a Seriff. – Tényleg az a fontos. És el is kapom, legyél nyugodt.

Színjőzan volt. Látszott rajta, hogy máris színjőzan. Igaza volt Margith Janinak: elég volt csak megemlíteni neki Zavarkó Pepit, máris kijózanodott.

– Hát mindenesetre köszönöm – mondta, és kiment az udvarból.

Az utcán megállt egy pillanatra, mélyet szívott a cigarettából, aztán hosszú léptekkel elindult a Pelva kocsmája felé. Olyan egyenesen ment, mintha egész éjjel egy csöpp italt sem ivott volna. Lassan elindul-

tam utána. Margith Jani ugyan azt mondta, elég, ha csak közlöm a Seriffel, hogy Zavarkó Pepi a városban van, a többit már elintézi a Seriff, én mégis utánamen-tem. Érdekel, hogy ott találja-e még azt a szemétládát a Pelva kocsmájában. Mert ha nem sikerül elkapnia, akkor megint nagy bajban leszünk. Hát ezért men-tem én a Seriff után. És érdekes, most már nem is fél-tem. Annyira belejöttem ebbe az éjszakai kódorgásba, hogy már egyáltalán nem féltem.

A Pelva-kocsmáig nincs messze a *Balkántól*. Egy utcán kell csak végigmenni, a katolikus templomot megkerülni, és máris ott van a Pelva-kocsmáig. A Seriff öt perc alatt odaért, és amikor belépett, én is már az egyik ablaknál voltam, és figyeltem, hogy mi történik. Nem ismertem a Zavarkó Pepit, ezért azt figyeltem, hogy a Seriff mit csinál. Mikor belépett, megállt az ajtóban, végignézett a helyiségen, aztán ugyanolyan hosszú léptekkel, mint az utcán, elindult az egyik sarok felé. Egy fekete, szemüveges, bajuszos férfi ült ott egyedül, és én mindjárt tudtam, hogy ő a Zavarkó Pepi. Persze hogy ő volt. Felugrott, amikor meglátta a Seriffet, de már későn. A Seriff ott állt előtte, egy egész fejjel magasabb volt, mint az a szemétláda Zavarkó Pepi, a vállára tette a kezét, és visszanyomta a székre. Ez hát rendben lett volna.

Futottam vissza a postára Margith Janihoz. Megkerültem a templomot, aztán elfutottam a *Balkán* előtt is, ahol az énekesnő most is egy vadonatúj népdalt énekelt, a vendégek pedig teli torokból ordítottak.

tak, és én örültem, hogy nem kell még egyszer bemennem. Futottam tovább a posta felé. A parkban megálltam, és jól körülnéztem, nincs-e valaki a közelben. Fent, a posta fölötti díszteremben még nagyban tartott a ricsajozás, nyitva volt minden ablak, a vendégek, azt hiszem, most lendültek csak bele igazán a mulatozásba, láttam, hogy csoportokba verődve hangoskodnak, néhányan pedig énekeltek. Az utcán azonban nem volt senki. A járda szélére parkolt külföldi rendszámú kocsik békésen pihentek, és sehol sem mozdult semmi.

A biztonság kedvéért azért mégis óvatosan, a sötétbe húzódva közelítettem meg az épületet. Szorosan a fal mellé húzódtam, és lassan odalopakodtam a színházteremnek ahhoz az ablakához, ahol kijöttem. Még egyszer körülnéztem, aztán benyomtam az ablakszárnyakat, és bemásztam a színházterembe. Becsuktam az ablakot, végigmentem a nézőtérén a széksorok között, fel a színpadra, onnan az öltözőkbe, és a raktáron keresztül be a telefonközpontba.

Margith Jani a mennyezetig ugrott, amikor meglátott.

– Végre – mondta. – Már azt hittem, sohasem jössz vissza.

– Olyan gyorsan jöttem, amilyen gyorsan csak lehetett – mondtam. – Futottam egész úton.

– Jól van, jól van, ne pofázz annyit. Mondd gyorsan, mi történt.

– Mindjárt, csak kifújom magam.

– Rendben van minden? – idegeskedett. – Legalább azt nyögd ki, hogy rendben van-e minden?

– Rendben van – mondtam, és leroskadtam a székre. – Minden rendben van.

De Margith Janinak ez nem volt elég. Vörös arccal ugrált ott előttem, és folyton sürgetett:

– Meséld már, hogy mi történt. Mesélj már, a fene egyen meg.

Én pedig kényelmesen hátradőltem a széken, az arcába vigyorogtam, és azt mondtam:

– A Seriff elkapta azt a szemétládát.

– Igazán? Elkapta?

– El bizony. Láttam, amikor elkapta. Elmentem én is a Pelva kocsmájához, és láttam, amikor a Seriff elkapta a Zavarkó Pepit.

– Tényleg? Láttad? No, mesélj. A fene egyen meg, mindent mesélj el.

Kénytelen voltam részletesen elmondani neki. Mindent akart tudni. Azt is, hogyan másztam ki az ablakon, mit láttam a *Balkánban*, hogyan sikerült felébresztenem a Seriffet, mit mondott, amikor felébredt, meg azt is, hogy mit csinált az a szemétláda Zavarkó Pepi, amikor a Seriff elébe állt. És én elmeséltem neki mindent töviről hegyire, és közben folyton vigyorogtam, mert tulajdonképpen nagyon élveztem az egészet. A végén már Margith Jani is vigyorgott, ő is élvezte a dolgot, és csodák csodájára még velem is meg volt elégedve. Vállon veregetett, és azt mondta:

– Nagyon jól megcsináltad. Nem is gondoltam, hogy ilyen jól meg fogod csinálni.

Nem volt már ideges, nem toporgott előttem, ő is kényelmesen leült a székre és még azt is mondta:

– Látod, milyen szépen irányítjuk mi a dolgokat. Ha mi egyszer ráfekszünk valamire, ott gyorsan rendet is csinálunk. Még azt a szemétláda Zavarkó Pepit is hidegre tettük. Ez eddig még senkinek sem sikerült.

– A sötét képű Laczát megüti a guta, ha megtudja – mondtam. – Az lenne az igazi, ha tényleg megütné a guta.

– Nem hiszem, hogy ezek után sokat fog ugrálni – mondta Margith Jani. – Ha megtudja, hogy nem sikerült a disznósága, behúzza a farkát, majd meglátod.

– Nem hiszek én abban a sötét képű Laczában – mondtam. – Félek, hogy nem hagyja annyiban a dolgot.

– Behúzza a farkát, majd meglátod – bizonygatta Margith Jani. – De azért itt maradunk még, hogy vigyázzunk a telefonra. Ma éjjel mi fogjuk irányítani a dolgokat, és nem lesz semmi baj.

– Helyes – mondtam. – Történt valami, amíg én a Seriffet kerestem?

– Semmi különös – mondta Margith Jani. – Egy öregember nem tudott aludni, és azt tanácsoltam neki, hogy igyon két pohár hideg tejet. Azt hitte, hogy én vagyok a Keszler orvos, és irtó hálás volt, bizonyára alszik is már. Egy másik az áramelosztó állomásra telefonált, hogy sötét van a lakásában. Persze

elküldték a fenébe. Erre én felhívtam, és azt tanácsoltam, hogy nézze meg a biztosítékot. Megnézte és kiderült, hogy tényleg a biztosíték romlott el, csak hogy neki fogalma sem volt, hogyan kell megjavítani. Ezt is megmagyaráztam neki, nagy nehezen kicserélte a drótot, aztán minden rendben volt. Ez is nagyon hálálkodott.

– Nagyszerű – mondtam. – Amióta mi irányítjuk a dolgokat, minden a legnagyobb rendben van.

– Ez az igazság – mondta Margith Jani. – Kár, hogy nincs mindenkinek telefonja a városban, és kár, hogy nem telefonálnak mindannyian. Mindenkinek eligazítanánk a dolgát.

Hát, mit mondjak? Életünkben nem voltunk még ennyire elégedettek, ültünk a széken, lábunkat felraktuk a telefonkagylók mellé, és mosolyogva néztük egymást a kis piros lámpa fényében. Megint olyan igazán egészséges színű volt az arcunk, és azt hiszem, hogy nagyon szépek voltunk.

Akkor Margith Janinak hirtelen eszébe jutott valami:

– Te – mondta –, hozd el már a koronámat az öltözőből. Tudod, azt, amit az *Égig érő fában* raktak a fejemre. Szeretném most is feltenni... És válassz magadnak is egy koronát. Megérdemeljük, nem igaz?

– Mi az, hogy megérdemeljük – mondtam lelkesen, mert most olyan hangulatom volt, hogy mindenért lelkesedtem. – Ha valaki megérdemli, hát mi megérdemeljük.

És már mentem is az öltözőbe a koronáért. Felgyújtottam a villanyt, és megszemléltem őket. Ott voltak a fapajzsok tetején, szépen egymás mellett. Közöséges kartonpapírból összetákolt királyi koronák voltak, de azért nagyon szépen mutattak, mert be voltak festve. Először Krausz Karcsinak, az öreg királynak a koronáját próbáltam felrakni, de az túlságosan nagy volt, egészen a fülemre csúszott. Kénytelen voltam a félhülye Hugó koronáját választani. Ez is szép volt: fehéren, ezüstösen csillogott a villanyfényben, és éppen a fejemre illett. A fejemen is hagytam mindjárt. Margith Jani aranysárga koronáját a hónom alá csaptam, eloltottam a villanyt, és visszamentem a telefonközpontba.

Megálltam Margith Jani előtt, mélyen meghajoltam, és azt mondtam:

– Parancsoljon, felség.

Ő felállt a székről, ugyancsak mélyen meghajolt felém, és azt mondta:

– Köszönöm, felség.

Komoly arccal, méltóságteljesen vette át tőlem a koronát, és a fejére illesztette. Így álltunk egymással szemben: az ő fején arany, az én fejemen pedig ezüst királyi korona, mind a kettő szépen csillogott a vörös fényben, és most voltunk csak igazán szépek és elégedettek.

Aztán megint leültünk, lábunkat felraktuk a telefonkagylók mellé, és vártuk, hátha telefonál valaki, hogy ilyen vagy olyan baja van, és akkor mi majd

szépen rendbe tesszük a dolgát. De későre járt már, ilyenkor többnyire alszanak az emberek, és nem telefonálnak, még ha valami bajuk van, akkor sem. Pedig mi szívesen elirányítottuk volna bárkinek a dolgát, nagyon belejöttünk már, és igazán jól csináltuk. Nem telefonált azonban senki, így hát tétlenül üldögéltünk, de azért nem unatkoztunk. Jól éreztük magunkat itt a telefonközpontban, fejünkön a királyi koronával, és még csak álmosak sem voltunk.

Margith Jani ugyan néhányszor megkérdezte tőlem:

– Felség, nem álmos még?

– Nem – mondtam ilyenkor. – És ön, felség?

– Ó, nem – mondta ő is. – Egy király sohasem lehet álmos.

– Ez az igazság, felség – mondtam.

Hát ilyeneket mondogattunk időnként egymásnak, többnyire azonban csöndben üldögéltünk, és hallgattuk a műszerek zúgását meg a Nyakkendős Markulik vendégeinek a ricsajozását. Elég sok idő eltelt így, teljes nyugalomban, akkor Margith Jani levette a lábát a telefonkagyló mellől, és újból feltárcsázta a pontos idő szolgálatot.

– 1 óra, 12 perc, 20 másodperc – mondta a kelles női hang.

Margith Jani felém fordult, és megkérdezte tőlem:

– Az a szemétláda éjfél és egy óra között akart tűzijátékot rendezni, ugye?

– Igen.

– És nem égnek a házak – mondta.

– De nem ám – mondtam, és megigazítottam a fejemen a koronát. – Hogy is éghetnének, amikor mi mindent elintéztünk.

– Holnap elmegyünk Molnár Tihamérékhoz – mondta Margith Jani. – A szemébe akarok röhögni annak a sötét képű Laczának.

– Helyes, felség – mondtam. – Elmegyünk és be-leröhögünk abba a sötét képébe.

– Odafönt már nagy lehet az izgalom – mutatott a mennyezet felé. – A sötét képű Lacza, azt hiszem, furcsállja, hogy még mindig nem szirénáznak a tűzoltókocsik.

– Kár, hogy megtiltotta annak a mekegő hangúnak...

Végig sem mondhattam, amikor villogni kezdett az egyik üveggomb, és pontosan a mekegő hangú jelentkezett. Csakhogy most sokkal jobban mekegett, mint először. Kész röhej volt, ahogy beszélt. A sötét képű Laczát kereste, de nagyon sürgősen. A másik oldalról megint az a részeg válaszolt igen álmosan. Úgy látszik, aludt már a telefon mellett.

– Lacza urat? – kérdezte vontatottan. – No, majd mindjárt idehívjuk a magas, fekete hajú Lacza urat. – A sötét képű Lacza még csak szemrehányást sem tett a mekegő hangúnak, amiért ismét felhívta, hanem izgatottan azt kérdezte:

– Mi van már? Mi az istennyilát csinál az a Pepi?

– Semmit – mondta a mekegő hangú. – Nagy baj van.

– Milyen nagy baj?

– Nagy baj van – siránkozott amaz. – Nagyon nagy baj van.

– Mondd már, hogy mi van, te állat – üvöltötte a sötét képű Lacza.

Nekünk pedig a szívünk repesett az örömtől. Isteni volt hallgatni ezt a telefonbeszélgetést. Egymásra vigyorgtunk Margith Janival, és mindketten megemeltük királyi koronánkat, mint ahogyan a felnőttek szokták a kalapjukat megemelni, amikor üdvözlik egymást. De azért a másik kezünkkel szorítottuk a telefonkagylót.

– Most volt nálam a Pepi – hallatszott a szomorú mekegés. – Teljesen ki volt borulva, azt hittem, hogy rögtön megöl. A Seriff elszedte tőle az összes pénzt.

– Kicsoda?

– A Seriff.

– Ez nem igaz. Hogy kerül ide egyáltalán a Seriff?

– Nem tudom. Pepi sem tudja. Azt mondja, hogy mi biztos kifecsegtük a dolgot, mert a Seriff mindenről tudott. És ha már a Seriff is tudja, az azt jelenti, hogy a fél világ tudja. Zavarkó Pepi teljesen magánkívül van. Azt mondja, hogy kénytelen volt minden pénzét odaadni a Seriffnek, csakhogy befogja a száját, és hogy megszabaduljon tőle. Azt mondja, hogy nemcsak azt a pénzt kellett odaadnia, amit tőlünk kapott, hanem a saját pénzét is. Nem maradt egy vasa sem. És nem lesz tűzijáték.

– Hazudik a gazember! – ordított a sötét képű Lacza. – Át akar verni bennünket. Tudtam én mindjárt, amint előre kérte a pénzt.

– Nem. Nem hazudik. Tényleg teljesen ki volt borulva. Azt mondta, legszívesebben megölné mindannyiunkat. Kis híján lebukott azért, mert nem tudjuk befogni a szánkat.

Most egy ideig csönd lett. A sötét képű Lacza, úgy látszik, teljesen elalélt. Mikor újra megszólalt, már sokkal kisebb fiú volt.

– Nem értem... Akkor végképp nem értem. Kinek járt el a szája?

– Én nem fecsegetem – sietett igazolni magát a mekegő hangú. – Én biztos nem fecsegetem.

– Nem értem... Végképp nem értem – hajtogatta porig sújtva a sötét képű Lacza.

– Mit csináljunk? – kérdezte a mekegő hangú. – Csinálhatunk még egyáltalán valamit?

– Nem tudom. Nem tudom, hogy csinálhatunk-e még valamit.

– Zavarkó Pepi hallani sem akar többet rólunk.

A sötét képű Lacza keservesen sóhajtott, és megint elhallgatott néhány pillanatra.

– Nehéz ügy – mondta aztán. – Nagyon nehéz ügy. De azért lehet, hogy felhívlak még. Majd meglátom. Ha hajnalig nem hívlak, akkor felejtse el az egészet. De azért lehet, hogy felhívlak még.

Ezzel véget ért a beszélgetés, de véget ért a mi nyugodt üldögélésünk is. Margith Jani úgy ugrott fel

a székről, hogy az aransárga királyi korona kis híján lerepült a fejről, és idegesen sétálni kezdett.

– Lehet, hogy felhívlak még, lehet, hogy felhívlak még – dünnyögte. – Ez a sötét képű Lacza nem fér a bőrébe.

– Nem. Nem fér a bőrébe – mondtam én is. – Ez képes lesz még kiagyalni valamit ma éjszaka.

– Mit agyalhat még ki? – nézett rám dühösen Margith Jani, mintha legalábbis én lennék az oka, hogy a sötét képű Lacza ilyen szemétláda. – Most már tudja, hogy a fél világ hallott erről a gyújtogatási disznóságról. Mit agyalhat ki? Akármit csinál, lebukik.

– Nem tudom, hogy mit agyalhat ki, de én nem bízom benne. Mindenesetre jó lesz odafigyelni a telefonra.

– Odafigyelünk, persze hogy odafigyelünk – mondta Margith Jani. – Még ha ki is agyal valamit, itt leszünk mi, hogy tisztességesen elirányítsuk a dolgokat. Hidegre tesszük mi ezt a sötét képűt, bármivel is próbálkozzék.

– Már így is elég szépen hidegre tettük – mondtam vigyorogva. – Hallottad, hogy milyen keservesen sóhajtozott?

– És ordítózott, mint akinek a fogát húzzák. Kész élvezet volt hallgatni.

– Az ám. Ordítózott, mint akit nyúznak. Szépen hidegre tettük eddig is.

– Ez igaz – mondta Margith Jani, és még mindig idegesen sétálgatott. – Igaz, hogy szépen hidegre tet-

tük, de azért mégsem tetszik nekem, hogy ezek után sem fér a bőrébe.

– Nekem sem tetszik – mondtam. – De majd vigyázunk a telefonra. Azért vagyunk itt, hogy vigyázzunk a telefonra, és hogy rendesen irányítsuk a dolgokat.

Margith Jani leült a székére, és azt mondta:

– Jó volna tudni, hogy most mit csinál. Sokért nem adnám, ha most láthatnám, mit csinál.

Levette a királyi koronát a fejről, és már megint vakarózni kezdett. Tudtam, hogy töri valamin a fejét, ezért nem szóltam neki semmit, hagytam, hadd gondolkozzék. Felraktam a lábomat a telefonasztalra, figyeltem az üveggombokat, és vártam, hogy Margith Jani kitaláljon valamit. Vagy tíz percig vakarózott, akkor visszatette a koronát a fejére, és kijelentette:

– Beszélni kell Molnár Tihamérral.

– Molnár Tihamérral? – kérdeztem csodálkozva.

– Miért éppen veled akarsz beszélni?

– Azért, mert mással nem beszélhetek. És tudni akarom, mit csinál most az a sötét képű mostohaapja.

– Hát próbáld meg – mondtam. – Fel akarod hívni telefonon?

– Igen. És megmondom neki, hogy jöjjön le ide hozzánk.

– Nem lesz ez túl veszélyes?

Margith Jani megvetően végigmért, és azt mondta:

– Azt gondold, hogy amit eddig csináltunk, az nem volt veszélyes?

– Ez is igaz – mondtam. – Próbáld meg felhívni. Csakhogy ez nem volt olyan egyszerű. A községi hivatalnak öt telefonszáma is van. Külön száma van az elnöknek, a titkárnak, az adóhivatalnak, a népvédelmi osztálynak és a küldöncöknek, mi pedig nem tudtuk, hogy az öt telefon közül melyik van a díszterem közelében. Tanakodtunk egy ideig, aztán Margith Jani feltárcsázta a titkár irodáját.

– Igen, én vagyok – mondta nehezen forgó nyelvvel az a részeg pasas, aki a mekegő hangú hívására is jelentkezett. Helyben voltunk tehát.

– Molnár Tihamért kérjük sürgősen a telefonhoz – mondta Margith Jani.

– Fogalmam sincs, hogy ki az a Molnár Tihamér.

– Egy szemüveges, szőke fiú – mondta Margith Jani. – A sötét... A Lacza úrnak a mostohafia.

– Lacza úr? Már megint a magas, fekete hajú Lacza úr kell?

– Nem Lacza úr kell, hanem a mostohafia. Egy szőke, szemüveges gyerek.

– Szőke és szemüveges?

– Igen.

– Itt alszik mellettem egy szőke, szemüveges gyerek. Ő lenne az a Molnár Tihamér?

– Ő az, egész biztos, ő az. Ébressze fel, legyen szíves. Margith Jani megbotránkozva nézett rám.

– Hát láttál már ilyen hülyét? – kérdezte. – Elviszik egy fogadásra, ahol annyit zabálhat, amennyi befér, erre ő elalszik. Kész hülye ez a Tihamér.

Közben hallottuk a telefonban, hogy a részeg pasas erősen buzgólkodik Molnár Tihamér körül. Nagyon mélyen aludhatott, mert alig tudta felrázni, és amikor végre beleszólt a kagylóba, a hangja még mindig olyan volt, mint egy alvajáróé.

– Ébredj fel, te hülye – förmedt rá Margith Jani.
– Hogy lehet egy ilyen fogadáson elaludni!

– Most aludtam el – siránkozott Molnár Tihamér.

– Ki beszél?

– Margith Jani. Ébredj már fel, te nyavalyás!

– Margith Jani?

– Igen. Felébredtél már?

– Felébredtem. Mit akarsz velem? Honnan telefonálsz?

– Beszélni akarok veled. Ki tudsz jönni arról a fogadásról úgy, hogy senki se vegye észre?

– Miért kell kimennem? És egyáltalán...

– Ne pofázz már annyit. Ki tudsz jönni? Nagyon fontos.

– Hova menjek ki?

– Gyere le az utcára. Jász majd megvár a színház oldalán.

– Jász? Mit csinál Jász a színháznál?

– Ne nyavalyogj már, a fene egyen meg! Csináld úgy, ahogy mondtam. Nagyon fontos.

– Biztos, hogy te vagy a Margith Jani?

– Ó, te... Tihamér, én szétverem a fejedet.

– Jól van, ne kiabálj. Hova akarod, hogy menjek?

– A színházhoz, te ökör.

- Jó, akkor majd lemegyek a színházhoz.
- Na végre! Hanem figyelj csak ide. Mióta alszol?
- Éppen most aludtam el. Az előbb vezetett be Lacza ebbe az irodába, hogy aludjak egy kicsit.
- Mit csinál most a sötét képű?
- Nem tudom. Most nem látom.
- Eredj és nézd meg, hogy mit csinál. Jól figyelj meg, hogy mit csinál, utána rögtön gyere a színházhoz. Érted?
- Nem. Egyáltalán semmit sem értek.
- Mindegy. Akkor is csináld, amit mondtam, és siess!

Margith Jani jobban beleizzadt ebbe a beszélgetésbe, mint a vaskassza nyitogatásába. Kétségbeesetten nézett rám, a homlokát és az arcát törölgette a zsebkendőjével, és azt mondta:

– Tisztára hülye ez a Tihamér. Nem elég, hogy elalszik egy ilyen fogadáson, de még azt sem tudja megérteni, hogy le kell jönnie az utcára.

– A ruháját is biztosan leette – mondtam. – Olyan ügyetlen, hogy az embernek megszakad a szíve, ha csak ránéz.

– Kár, hogy ilyen hülye – mondta Margith Jani. – Különben nagyon rendes gyerek.

– Persze hogy nagyon rendes gyerek. Megmondjuk neki, hogy mit akart csinálni ma éjjel a sötét képű mostohaapja?

– Dehogy mondjuk meg. Hetekig bögné, ha megtudná. Jobb, ha nem tud semmit a dolgról. Most

menj, és várd meg a színháznál. Ha megint idétlenkedni kezd, ne sokat tárgyalj vele, hanem kapd el a nyakát, és cipeld ide.

– Bízd csak rám – mondtam. – Perceken belül idehozom.

Elmentem a színházterembe, de nem másztam ki az ablakon, csak a fejemet dugtam ki, és vártam, mikor jelenik meg Molnár Tihamér. Egyelőre még sehol sem láttam, most is csak a kocsik álltak az utcán: a fedelükön apró vízcseppek gyűltek össze. Hideg, harmatos éjszaka volt, szép, tiszta éjszaka, az ember nem is hinné, hogy egy ilyen szép éjszakán mennyi disznóságot lehet csinálni.

Jó öt percig várahoztam Tihamérra, akkor előbukkant a színház sarkánál, és bambán forgolódott: minden irányba meresztgette a szemüvegét, csak éppen felém nem nézett.

– Tihamér, ide gyere – sziszegtem.

Még most sem látta, hogy hol vagyok, de a hangozat meghallotta, mert bátortalanul ugyan, de jó irányba indult. Fekete ünneplőruha volt rajta, nyakán meg csokornyakkendő, ami persze már régen féloldalra csúszott, a haja borzasan az égnek meredt, pedig amikor megérkezett a fogadásra, kifogástalanul állt a nyakkendője, és a haja is meg volt fésülve.

– Ide gyere! – szóltam ismét az ablakból.

Végre meglátott. Odajött az ablakhoz, vacogva összehúzta magát, és hülye képpel azt kérdezte tőlem:

– Mi van a fejedben?

A fejemhez kaptam, és csak akkor vettem észre, hogy az ezüstkoronát elfelejtettem levenni, amikor kijöttem Molnár Tihamér elé.

– Korona – mondtam. – Királyi korona van a fejemem. Mit vágsz ilyen hülye képet? Mássz be gyorsan az ablakon.

De Molnár Tihamér továbbra is csak nagyon hülyén nézett, és azt kérdezte:

– Miért van neked királyi korona a fejedem?

– Ne pofázz már annyit, mert szájon váglak. Add a kezed, és gyere be gyorsan.

Vonakodva nyújtotta felém a kezét, én viszont nem sokat teketóriáztam, elkaptam a csuklóját, és berángattam az ablakon. Hát, esküszöm, egy zsák krumplit könnyebben bevonszoltam volna, mint Molnár Tihamért. Ügyetlenül kapálózott a lábaival, mint aki akar is, meg nem is jönni, a falról az összes festéket lesúrolta az ünneplő ruhájával, de végül mégiscsak ott állt mellettem a színházteremben, fülig festékesen, mint egy piktorinas, és olyan siralmas arccal, hogy röhögni kellett.

– Miért vagy te itt bent? – kérdezte siránkozva.
– És miért kellett nekem egyáltalán bejönni?

Nem is válaszoltam neki. Becsuktam az ablakot, aztán megragadtam a karját, és húztam magam után.

– Mit akartok velem? – siránkozott tovább. – Hol van a Margith Jani?

– Majd mindjárt meglátod – mondtam. – Most mozogj egy kicsit gyorsabban, és lehetőleg ne menj neki mindennek.

Én persze már ismertem a járást, behunyt szemmel is végigfutottam volna az utat a színháztól a telefonközpontig, Molnár Tihamér viszont teljesen el volt veszve a sötétben, és emellett még ügyetlen is, istenem, milyen ügyetlen. Nem mondom, otthon, amikor az öregapjával a gyümölcsfákkal bíbelődik, akkor nem ilyen, meg az iskolában sem: messzemenőleg ő a legjobb tanuló, ott aztán ő viszi a szót, de amint kilép hazulról vagy az iskolából, olyan lesz, mint egy rakás szerencsétlenség, még az utcán sem tud rendesen végigmenni. Hát még itt a sötétben. Folyton megbotlott valamiben, néhányszor majd a nyakát törte, szóval vért izzadtam, mire elcipeltem a telefonközpontig. De elcipeltem, és odaállítottam Margith Jani elé.

Margith Jani majdnem sírva fakadt, amikor meglátta:

– Te úristen, hogy nézel ki – mondta szomorúan.
– Hason csúszva jöttél ide a díszteremből?

Molnár Tihamér nem szólt semmit, vaksin hunyorgott a kis piros villanyégőbe, és az egész világból nem értett egyáltalán semmit. Közrefogtuk Margith Janival, és amennyire lehetett, letisztítottuk a ruháját, még a csokornyakkendőjét is megigazítottuk, utána pedig leültettük egy székre. Akkor megszólalt:

– Hol vagyunk mi most egyáltalán?
– A postán – mondta Margith Jani. – Pontosan a díszterem alatt.

Molnár Tihamér gyanakodva nézett fel a mennyezetre, aztán Margith Janira meg énrám, és azt kérdezte:

- Mit csináltok ti itt a postán?
– Ki akartuk rabolni a vaskasszát – mondtam.
– Micsoda? – ugrott fel rémültem Molnár Tihamér. – Kiraboltátok a...
– Ne ugrálj – förmedt rá Margith Jani. – Csak szeretnénk volna kirabolni, de nem sikerült. No, ülj szépen vissza arra a székre.
– Miért hoztatok engem ide? – siránkozott két-ségbeesetten. – Miért akartok engem is bajba keverni?
– Ne nyavalyogj – mondta Margith Jani. – Azért hoztunk ide, mert beszélni akarunk veled. Érdekel bennünket, mi történik ott fent, a fogadáson.
– Miért van neked is korona a fejedben?
Még mindig a koronákon volt leginkább fennakadva. Állandóan a fejünket bámulta, és ijedten pislogott a szemüvege mögött, mint aki attól tart, hogy a két koronás örült minden pillanatban a torkának ugorhat.
– Azért, mert ma éjjel mi irányítjuk a dolgokat a városban – mondta Margith Jani. Felém fordult és megkérdezte: – Így van, felség?
– Igen, felség – mondtam. – Pontosan így van.
– Ti teljesen megőrültetek – mondta Molnár Tihamér. – Semmit sem értek abból, amit beszéltek. Egyébként az a korona a Jásznak a fején, az az enyém volt az *Égig érő fában*. Hogy kerül az most a Jásznak a fejére?
– Most őt illeti meg a királyi korona – mondta ünnepélyesen Margith Jani. – Mert ő vesz részt a dolgok irányításában.

– Semmit sem értek...

– Nem is kell, hogy értsd – torkolta le Margith Jani. – Ülj ott szépen a széken, és mondd el nekünk, hogy mi történik fent, a fogadáson.

– Legalább telezabáltad magad? – kérdeztem.

– Nem. Nem bírtam sokat enni. Akkora ott a tolongás...

– Hülye – mondta Margith Jani. – Csak engem vinnének el egy ilyen fogadásra. Annyit zabálnék, hogy a Nyakkendős Markulik élete végéig emlegetné. De hagyjuk ezt, most nem ez a fontos. Azt mondd el, hogy mi történik ott fent, a fogadáson.

– Mi történik, mi történik... Mi történhet egy ilyen fogadáson. Az emberek isznak, esznek meg lár-máznak. De egyáltalán, miért érdekel ez benneteket, és miféle dolgokat irányítottatok éppen innen a postáról?

– Mindent mi irányítunk – mondtam, és szörnyen élveztem, hogy ilyen titokzatosak lehetünk. – Minden fontos dolgot mi irányítunk.

– Mit csinál a sötét képű mostohaapád? – kérdezte Margith Jani.

– Ő is iszik... Nem, nem iszik. Azt hiszem, hogy csak egy pohár bort ivott egész este. És nagyon ideges volt. Meg az anyám is nagyon ideges volt. De az istennek sem akartak hazamenni, pedig én már majd meghaltam az álmoságtól.

– Azt meghiszem – mondtam. – Meghiszem, hogy nem akartak hazamenni.

– Fogd be a szád – szólt rám Margith Jani, aztán megint Molnár Tihamérhoz fordult: – Mit csinált most a sötét képű? Most, mielőtt lejöttél volna.

– A kövér Radulaskival beszélgetett, illetve nem is beszélgettek, csak álltak egymással szemben, és nagyon rosszkedvűek és sápadtak voltak.

– Meghiszem azt... – kezdtem, de Margith Jani leintett, és azt kérdezte:

– És még mindig nem iszik?

– Kicsoda?

– Az a sötét képű disznó.

– Nem, nem ivott, amikor eljöttem – mondta Molnár Tihamér. – De miért érdekel téged, hogy iszik-e vagy nem?

Margith Jani nem válaszolt. Hosszasan bámult maga elé, aztán belekezdett hülye, idegesítő sétálgatásába.

– Ez baj – mondta. – Az nagy baj, hogyha nem iszik.

– Miért baj? – kérdezte Molnár Tihamér.

– Azért, mert akkor disznóságokon törí a fejét.

A többiek isznak?

– Isznak. Igen, azt hiszem.

– És milyen a hangulat?

– Hát, nem a legjobb. Néhányan énekelgetnek meg nevetnek, de azért többnyire rosszkedvűek az emberek.

– Ez is baj – dünnyögte Margith Jani. – Nem jó az, hogyha rosszkedvűek. Ilyenkor mindig disznóságokon törík a fejüket. Jókedvűeknek kellene lenniük. Meg kéne tanítani őket, hogyan legyenek jókedvűek, akkor majd megfeledkeznek a disznóságokról.

– Mit akarsz csinálni? – kérdeztem.

– Majd kigondolok valamit. Ki kell gondolnom valamit, amivel felrázzuk ezeket a hülyéket. Főleg azt a sötét képű Laczát. Nem hagyhatjuk, hogy csak áll-dogáljon és disznóságokon törje a fejét.

– A Nyakkendős Markulik mit csinál? – kérdeztem Tihamértól. – Ő is rosszkedvű?

– Nem. Ő nagyon jókedvű. Vicceket mesél, meg énekel, sőt még hosszú szakállt is ragasztott magának, és ijesztgeti az asszonyokat.

– Szakállt ragasztott?! – kérdezte Margith Jani.

– Igen. Hosszú, fekete szakállt.

– Állj! Egy szót se tovább! – mondta Margith Jani.

Levetette magát a székre, és hozzáfogott a vakarózáshoz. Molnár Tihamér csodálkozva bámult rá, aztán felém fordult, és kérdezni akart valamit tőlem, de én ráfordultam.

– Fogd be a szád. Őfelsége gondolkozik.

De Margith Jani akkor már nem gondolkozott. Felállt, megigazította fején a királyi koronát, meghajolt és sugárzó arccal közölte velem:

– Felség, nincs semmi vész. Mindjárt rendet teremtünk mi ezen a szemétdombon.

– Így van, felség – mondtam, pedig akkor még fogalmam sem volt, hogy mit gondolt ki Margith Jani.

– Rendet fogunk teremteni ezen a szemétdombon.

– Én most már szeretnék elmenni innen – nyafogta ijedten Molnár Tihamér, de mi ügyet sem vettünk rá.

Rendet teremtünk

– Lesz itt mindjárt olyan rumli, amilyent még nem látott a világ – mondta Margith Jani. – Csuda jó kedve lesz mindenkinek, még a sötét képű Laczának is. És megfélelkeznek majd minden disznóságról.

– Engem hagyjatok ki ebből az egészből – könyörgött Molnár Tihamér. (Ha tudta volna, hogy mindezt nagyrészt éppen miatta és a töksüket öregapja miatt csináljuk!) – Vezessetek ki innen. Én nem akarok tudni semmiről.

– Tulajdonképpen nem is fogsz tudni semmiről – nyugtatta meg Margith Jani. – De azért majd segítesz nekünk. Mégiscsak a barátunk vagy, nem igaz?

– Persze hogy a barátotok vagyok, de ti teljesen megőrültetek. Miért nem mentek szépen haza? És vezessetek ki engem is innen.

– Nem mehetünk haza – mondtam. – Nekünk hajnalig itt kell maradnunk, hogy megakadályozzuk minden disznóságot. Így van, felség?

– Így van – mondta Margith Jani. – És most már elég volt a fecsegésből. Figyeljete ide: az a bajuk ezeknek az embereknek, hogy nem tudnak, izé, hogy is mondjam, szóval nem tudnak játszani. Vagy lehet, hogy tudnak, de nem mernek. Ezért rosszkedvűek folyton, és ezért csinálják a disznóságokat. Rá kell tehát kényszeríteni őket, hogy játsszanak egy kicsit, úgy, mint a Nyakkendős Markulik. Lám, ő legalább

szakállt ragaszt, és ijesztgeti az asszonyokat. Az is már sokat jelent, hogy valaki szakállt ragaszt, és ijesztgeti az asszonyokat, és jókedve van... Nekünk is mindig milyen jókedvünk volt, amikor beöltöztünk az *Égig érő fa* jelmezeibe! Minden különösebb ok nélkül olyan ricsajozást csaptunk, mintha megbolondultunk volna. Ezt a savanyú társaságot is át kell tehát öltöztetni, hogy ne is ismerjenek magukra. Az egész bandát be fogjuk öltöztetni az *Égig érő fa* jelmezeibe, és majd meglátjátok, micsoda rumli lesz itt.

– Ezt nem egészen értem – mondtam.

– Tisztára örülsz – mondta Molnár Tihamér.

– Engem hagyjatok ki ebből az örülségből.

– Mit nem ért, felség? – kérdezte tőlem Margith Jani. Tihamért figyelemre sem méltatta.

– Először is – mondtam –, ezek a ruhák gyerekeknek készültek.

– Ez a legkevesebb. Nem is baj, ha rosszul áll rajtuk, meg az sem baj, ha széthasad egyik-másik ruha. Az a fő, hogy lógjon rajtuk néhány kacat. Aztán itt vannak a csákók, az álarcok, a pajzsok meg a kardok: ezek mindenkinek jól állnak. Mit nem ért még, felség?

– Azt nem értem, felség, hogy egyáltalán hogyan fogjuk beöltöztetni ezt a savanyú társaságot? Nem mehetünk fel a díszterembe, hogy mindenkit belerázzunk egy jelmezbe.

– Nem is kell, hogy felmenjünk. Elég, ha Tihamér felmegy.

– Én nem akarok semmiről sem tudni – tiltakozott Molnár Tihamér.

Margith Jani odament hozzá, egészen az arcához hajolt, és fenyegetően azt mondta:

– Semmiről sem fogsz tudni, de meg fogod csinálni, amit mondunk. És fölösleges nyavalyognod, mert ez úgysem segít rajtad! Egyszer majd megmagyarázzuk, hogy mire is ment a játék, most vedd úgy, hogy tényleg csak játékról van szó, és hogy mi is játszani akarunk. Tulajdonképpen így is van. És én melegen ajánlom, hogy ne próbáld elrontani ezt a szép játékot, mert szétverem a fejedet.

Olyan szépen intézkedett, hogy kedvem lett volna megtapsolni. Molnár Tihamér behúzta a nyakát, meg sem nyikkant, és én tudtam, hogy szépen végig fogja csinálni azt, amit mondunk neki. Nagyon jó fiú ő, csakhogy hamar megijed, meg aztán most tényleg semmit sem értett abból, amit csináltunk.

Margith Jani visszaült a székére, és azt mondta nekem:

– A színpad mögött van egy ajtó, amelyik a lépcsőházba nyílik. Nézd meg, hogy milyen állapotban van, és hogy ki lehet-e feszíteni. Jó volna valamiképpen kinyitni, mert különben kénytelenek leszünk az ablakokon keresztül az utcára dobálni a jelmezeket.

– Igenis, felség – mondtam, és már mentem is.

Emlékeztem én is erre az ajtóra, még az *Égig érő fa* idejéből. Vékony deszkaajtó, ami befelé, a színpad felé nyílik. Itt szoktunk bejárni a próbákra. Most persze

zárva volt, de amikor lenyomtam a kilincset és meghúztam magam felé, a zár máris kifordult egy kicsit. Hoztam az öltözőből egy faláncsát, a hegyét beszorítottam a zár és az ajtófélfá közé, és erősen oldalra rántottam. A zár halkán reccsent, és az ajtó kinyílt.

Visszamentem a telefonközpontba, és közöltem Margith Janival:

– Felség, az ajtó kinyílt.

– Nagyszerű – mondta Margith Jani. – Tihamér, főleg te figyelj ide nagyon, a folytatás a következő: elmentek az öltözőbe, és kiválasztotok néhány mutatós ruhát, egy-két csákót, álarcot, kardot, szóval mindenkől valamit, és Tihamér felviszi ezeket a díszterembe. És most figyelj, Tihamér: az egész csomagot megmutatod a Nyakkendő Markuliknak és még néhány részegnek, lehetőleg azoknak, akik már énekelnek, és kevésbé rosszkedvűek, mint a többiek. És megmondod nekik, hogy egy egész rakás ilyen játékszer van még lent a színház öltözőjében. A többit bízd rájuk. Megértettél mindent?

– Igen – nyögte a megszeppent Molnár Tihamér.

– Te pedig – mondta most nekem Margith Jani –, te pedig, amikor Tihamér felment, eltorlaszolod a raktárba nyíló ajtót, nehogy valamelyik hülyének eszébe jusson ide is bejönni.

– Értem – bólogattam, mert most már tényleg mindent értettem. – Olyan rumli lesz itt ma éjszaka, hogy az egész város felébred.

Aztán a vállára csaptam Molnár Tihamérnak, és azt mondtam:

– Gyerünk, fiacskám, majd beöltöztetjük mindjárt ezt a megsavanyodott társaságot.

– Még valamit – állított meg bennünket Margith Jani. – Tihamér, te nehogyludj ismét! Egész idő alatt tartsd szemmel azt a sötét képű mostohaapádat. Ha valami gyanús dolgot észlelsz, ha mondjuk, megpróbál eltűnni vagy hasonló, azonnal jelentsd nekünk. Érted?

– Igen, értem – mondta Molnár Tihamér. Ő most már az égvilágon mindenre rámondta volna, hogy érti.

– És meg ne mondd valakinek, hogy láttál bennünket, mert szétverem a fejed! – figyelmeztette még Margith Jani. – Most pedig indulás.

És mentünk mi ketten Molnár Tihamérral: én lelkesen és izgatottan, ő pedig engedelmesen, mint egy bánatos borjú. Az öltözőben felgyújtottam a villanyt, kiválasztottam néhány mutatósabb ruhát, egy-két csákót, álarcot, kardot, szóval pontosan úgy, ahogyan azt Margith Jani mondta, és az egészet Molnár Tihamér karjaiba raktam. Végezetül még a fejébe nyomtam Krausz Karcsinak, az öreg királynak a koronáját, aztán kivezettem a lépcsőházba, és azt mondtam neki:

– A koronát add oda a Nyakkendős Markuliknak, biztos örülni fog neki. És ne félj, nem lesz itt semmi baj. Ha Margith Jani kitervez valamit, akkor nem lehet semmi baj.

Molnár Tihamér nem szólt semmit, szomorúan nézett rám a szemüvege mögül, aztán elindult a lépcsőkön fel a díszterembe. Én pedig futottam vissza a

posta raktárába, hogy eltorlaszolja az ajtót. Oda-húztam néhány ládát, egymásra raktam őket, sőt még egy lécdarabbal is alácövekeltem a kilincset, úgyhogy meg sem lehetett mozdítani az ajtót.

Éppen befejeztem a munkát, amikor fentről, a díszteremből hangos üdvölgés hallatszott. Margith Jani tehát jól számított: ráharaptak az *Égig érő fa* jelmezeire. De még mennyire ráharaptak! Öt perc múlva már az öltözőben tolongott az egész vendégsereg. Egymás kezéből tépték ki a jelmezeket, és közben úgy ordítottak, hogy majd megsüketültünk az ajtó másik oldalán, a posta raktárában. Ilyeneket ordítottak:

- Koronát, nekem is egy koronát!
- Jó lesz neked a bohócsapka is!
- Nézzétek, milyen jól áll Lévainak a bohócsapka!
- Miért nincs több királyi korona?
- Ki vette el a kardomat?
- Vigyázz avval a lándzsával!
- Engedjétek ki! Engedjétek ki!
- Ne tépjétek szét a szárnyakat!
- Én láttam meg előbb!
- Minek neked két kard is?
- Már csak ez a fekete ruha van?

Negyedóra alatt kirámolták az egész öltözőt, és nagy lármával visszavonultak a díszterembe. Csak egy nő maradt még ott jó ideig, és bánatosan sírdogált, amiért széttépték a lila szárnyakat. Volt ott mindenféle színű madárszárny, de neki éppen a lila kellett volna, és éppen a lilát tépték szét.

– A disznók – mondogatta panaszosan –, a disznók. Széttépni ezeket a szép, lila szárnyakat.

Lassanként azonban ő is megnyugodott, és kibotorkált az öltözőből. Azt hiszem, tök részeg volt.

Közben fent, a díszteremben megkezdődött a ricsajozás. De most már igazi ricsajozás, amihez képest az eddigi nyavalygásuk amolyan csöndes beszélgetés volt csupán. Sőt ehhez a ricsajozáshoz képest még az a lárma a *Balkánban*, az is csöndes beszélgetés volt. Most már nem kellett nekik vicceket mesélni, hogy röhögjenek. Röhögtek vicc nélkül is valamennyien megállás nélkül. Aztán énekeltek is valamennyien meg kurjongattak, mint a lakodalomban, sőt még táncoltak is, olyan nagy vehemenciával, hogy remeggett belé az egész kétemeletes épület.

Visszamentem Margith Janihoz, és most megint megemeltük a királyi koronánkat, és boldogan üdvözlöttük egymást.

– Felség – mondtam –, minden a legnagyobb rendben van. Az emberek jókedvűek, és nem törik a fejüket disznóságokon.

– Felség – mondta ő –, örülök, hogy az *Égig érő fa* jelmezei nem rohadnak többé az öltözőben. Örülök, hogy ismét hordják őket.

– Olyan az egész, mint egy mesejáték – mondtam. – Azt hiszem, erre a rumlira fel fog ébredni az egész város.

– Ez még csak a kezdet – mondta Margith Jani. – Ezután jön még a java. Olyan rumli lesz itt, amilyent még nem látott a világ.

– Kár, hogy nem lehet az egész várost beöltöztetni az *Égig érő fa* jelmezeibe – mondtam. – Az lenne az igazi, ha az egész város ricsajozna, és ha mindenki jókedvű volna.

– Igen, az lenne az igazi – bizonygatta Margith Jani is. – Jót tenne mindenkinek egy ilyen komoly rumli...

Hirtelen elhallgatott, felugrott a székről, és megragadta a vállamat.

– Te, ez nem is olyan rossz ötlet – hadarta izgatottan. – Miért ne próbálnánk meg?

– Micsodát?

– Az egész várost. Beszervezni az egész várost.

Olyan riadtan néztem rá, mint Molnár Tihámér, amikor nem értette, hogy miért vagyunk mi itt a posztán, és hogy miféle dolgokat irányítunk.

– Ez azért nem megy – mondtam. – Ez mégsem megy. Az egész várost mégsem tudjuk beszervezni.

De Margith Janit már nem lehetett leállítani.

– Mi az, hogy nem tudjuk. Még hogy mi nem tudjuk beszervezni? Ugyan már, felség.

– Ne túlozd el – próbáltam lehűteni. – Eddig minden jól sikerült, de azért nem szabad eltúlozni.

– Ugyan már, felség! Hiszen ön is azt mondta, hogy az lenne az igazi, ha az egész város ricsajozna.

– Azt mondtam – ismertem be –, és tényleg az lenne az igazi, de hát képtelenek vagyunk idecsődíteni az egész várost. Ezt tényleg nem lehet megcsinálni.

Mondhattam én, amit akartam. Margith Jani teljesen megkótyagosodott, és belehülyült a dolgok irányításába. Révetegen járatta a tekintetét körbe a telefonközpontban, a szemei befátyolosodtak, és olyan volt, mintha ő is egész este ivott volna a Nyakkendős Markulik fogadásán. Nem mondom, eddig kiválóan irányította a dolgokat, de most megijedtem tőle. Félttem, hogy mindent elront a végén.

– Ha már mesejáték, hát legyen mesejáték. És lesz is itt igazi mesejáték... – mondogatta eszelősen, fátyolos szemekkel, de akkor villogni kezdett az egyik üveggomb a telefonasztalon, és Margith Jani szemei abban a pillanatban kitisztultak.

Felkaptuk a kagylókat, és végighallgattunk egy beszélgetést, amiből megrökönnyödésemre kiderült, hogy Margith Janinak megint igaza van.

– Halló! Andrasics lakás? – kérdezte egy álmos és dühös férfihang.

– Igen – válaszoltak a másik oldalról. – Mi az, öregfiú, te sem tudsz aludni?

– Felébresztett ez az éktelen lárma. Mondd, ez a Markulik vadállatokat gyűjtött össze ma este?

– Dehogy. Dehogyis. Egyszerűen csak jól érzik magukat az emberek. Egészen idehallatszik a röhögésük.

– Azért mert ők jól érzik magukat, még nincs joguk felverni az egész várost. Mit gondol ez a Markulik?

– Semmit sem gondol. Senki sem gondol semmit. Jól érzik magukat, és fütyülnek a világra.

- De hát nem lehet aludni tőlük!
 - Mi már egy órája nem alszunk. Éppen arról beszélgetünk, hogy mi lenne, ha felöltöznénk, és mi is elmennénk ricsajozni.
 - Hova?
 - A községházára. Beállnánk közéjük, és velük együtt innánk és énekelnénk, úgysem hagynak bennünket aludni.
 - Csak úgy egyszerűen be akartok állítani?
 - Miért ne? Ma éjjel már úgysem hagynak bennünket aludni.
 - Hát...
 - Gondold meg te is, öregem. Okosabbat nemigen tudunk csinálni.
 - Azt hiszed, hogy egész éjjel lármázni fognak?
 - Holtbiztos. Nem hallod, hogy egyre jobban belendülnek?
 - És ti tényleg oda akartok menni?
 - Lehet. Éppen arról beszélgetünk. Szóljunk nektek is, ha megyünk?
 - Én nem is tudom...
 - Beszölünk nektek is, jó? Végső soron miért nem mulatnánk mi is egyszer!
 - Hát, nem bánom.
- Bocsánatkérően néztem Margith Janira, ő pedig a térdét csapkodta, úgy röhögött.
- No, mit mondtam? No, mit mondtam? – kérdezte. – Még mindig azt hiszed, hogy nem tudjuk be-szervezni az egész várost?

– Úgy látszik, igazad van – mondtam fejcsoválva.
– Megpróbálhatjuk.

– De még mennyire hogy megpróbáljuk. Sikerül-
ni is fog, majd meglátod. Ebben a városban ma éjjel
senki sem fogja disznóságokon törni a fejét. Majd mi
rendet csinálunk itt mindjárt.

– Szégyellem magam, felség – mondtam –, hogy
egy pillanatig is kételkedtem. Soha többé nem fogok
kételkedni.

– Semmi vész, felség – vigasztalt nagylelkűen.
Még sohasem hallottam ilyen nagylelkűen beszélni.
– Másokkal is előfordul ilyesmi. De most már rend-
ben van minden, igaz?

– Igen – mondtam. – Különb mesejátékot fogunk
rendezni, mint az *Égig érő fa*.

– Ez a beszéd. Lássuk csak: az embereknek kezd
megtetszeni ez a ricsajozás, és szeretnének ők maguk
is részt venni benne. Nekünk tehát nincs más dol-
gunk, mint biztatni őket egy kicsit. Igaz?

– Igaz.

Maga elé húzta a telefonkönyvet, belelapozott, és
azt mondta:

– Okos ember ez az Andrasics. Nála fogjuk kez-
deni. Szerinted is okos ember, ugye?

– Nagyon okos ember.

Elővette a zsebkendőjét, rászorította a telefon-
kagylóra, köhintett néhányat, hogy megfelelőképpen
tudja majd mélyíteni a hangját, de mielőtt még telefo-
nált volna, megkérdezte tőlem:

– Hogy is hívják azt a kis hülyét? Tudod, a Nyak-
kendős Markuliknak a titkárát?

– Kurjakov. Vagy Kurjacski.

– Ez az! Kurjacski. Mi a másik neve?

– Azt nem tudom.

– Hm. No, nem baj. Elég lesz ennyi is. Szóval Kur-
jacski.

Még egyszer megköszörülte a torkát, aztán feltár-
csázta az Andrasics lakást.

– Halló – jelentkezett be az a bizonyos Andrasics,
aki már az előbb is azon gondolkozott, hogy esetleg
csatlakozik a ricsajozáshoz.

– Halló, itt... öö...

– Ó, megint te vagy, öregfiú?

– Nem – mondta Margith Jani. – Itt... öö... Kur-
jacski beszél, Markulik elvtárs titkára. Izé, maguk
ugyebár közel laknak a községházához.

– Igen, közel lakunk.

– Akkor biztos hallják ezt a lármát is, és biztos
nem tudnak aludni.

– Hát... idehallatszik...

– Markulik elvtárs nagyon sajnálja, de tudja, hogy
van ez ilyenkor. Hanem mondja csak, nem volna ked-
vük csatlakozni hozzánk?

– Kérem?

– Miért nem csatlakoznak hozzánk? Úgysem tud-
nak aludni.

– Ami azt illeti... éppen az előbb telefonált az
egyik barátunk...

– Hívják a barátjukat is. És jöjjenek minél gyorsabban.

– Hát jó. Akkor majd szólunk a barátunknak is.

– Persze, persze. Szóljanak csak neki, és jöjjenek minél gyorsabban. És izé... tudja, ez itt olyan álarcosbálféle rumli. Ha esetleg van otthon valami jelmezük. Ha más nincs, egy közönséges papírcsákó is megteszi.

– Papírcsákó?

– Persze. Egy perc alatt el lehet készíteni. Sietni fognak, ugye? Vizszontlátásra.

Margith Jani elégedetten rakta le a telefonkagylót, én meg azt mondtam:

– Tényleg nagyon okos ember ez az Andrasics. Az ilyeneket kész öröm irányítani.

– Ó, igen – mondta Margith Jani. – Nagyon jó fej ez az Andrasics. Ez megérdemli, hogy mi irányítsuk. Én milyen voltam?

– Nagyszerű voltál – mondtam. – Különösen a papírcsákó volt jó.

– Igen, jó hogy eszembe jutott. Az utolsó pillanatban jutott eszembe. Ezután mindenkinek be fogom mondani.

Lapozott néhányat a telefonkönyvben, és azt mondta:

– Körülbelül huszonöt számot kell felhívni.

– Igazán kár, hogy nincs mindenkinek telefonja – mondtam.

– Kár. De azért így is megmozgatjuk a várost. Majd szólnak egymásnak az emberek. Meglátod, milyen sokan el fognak jönni. No, de munkára föl.

- Ez az. Munkára föl.
- Először sorra kerülnek azok, akik itt laknak a közelben. Ezek már mind biztos felébredtek a ricsajozásra.

Aránylag kevés embernek van telefonja a városunkban, de ezeknek több mint a fele a posta, illetve a községháza közelében lakik. Margith Jani gondosan átnézte a telefonkönyvet, és tizenvalahány lakást jelölt meg, ahová szerinte elhallatszott annyira a ricsajozás, hogy a lakók egész biztos nem tudtak aludni. Akkor megigazította a fején az aranysárga királyi koronát, megköszöri a torkát, és nekikezdett a telefonálásnak.

Nagyjából mindenkinek ugyanazt a dumát adta le, mint először annak a bizonyos Andrasicsnak, aki melleleg a legrendesebb fej volt valamennyi közül, mert ő egyből ráállt, hogy részt vesz a ricsajozásban, a többiekkel viszont kicsit többet kellett kínlódni. Szerencsére tényleg ébren voltak már valamennyien: a Nyakkendős Markulik vendégei, miután beöltöztetük őket az *Égig érő fa* jelmezeibe, teljesen felszabadultak, és nem kímélték magukat, de a környék lakóit sem. Margith Jani természetesen mindenkitől elnézést kért a ricsajozásért, mire néhányan kihasználták az alkalmat, és megpróbáltak erőtlenül tiltakozni; ezektől Margith Jani még egyszer elnézést kért, és többször egymás után megkérte őket, hogy csatlakozzanak a mulatozókhöz. Mások valamivel rendesebbek voltak, nem tiltakoztak, de azért mindenki tovább ké-

rette magát, mint az a bizonyos Andrasics. A végén persze mindegyik beleegyezett, hogy eljön, okosabbat tényleg nem tehettek: a díszteremből olyan pokoli üvöltés hallatszott, hogy abból mindenki tudhatta, itt egyhamar nem lesz csönd. Közben Margith Jani, mire végigtelefonálta a közelben lakókat, az állandó dörögéstől annyira berekedt, hogy már csak káromgott, mint a mezei varjú.

Pedig ekkor még hátravoltak azok, akik távolabb laktak, és eddig még nem ébredtek föl a ricsajozásra. Hát ezekkel már komolyan meggyúlt a baja Margith Janinak. Mindegyik rosszkedvűen ébredt, és dühös volt, amiért feltelefonálták, sőt ketten vagy hárman egyből elküldték a fenébe a Nyakkendős Markulik titkárát, sőt magát a Nyakkendős Markulikot is, vagyis Margith Janit, de ő olyan kitartóan káromgott, hogy végül sorra megpuhította a dühös embereket, és megígértette velük, hogy eljönnek a fogadásra. Megmagyarázta nekik ugyanis, hogy ez nem közönséges fogadás, itt mindenkit szívesen látnak és elvárnak, és hogy a közelben lakó polgárok már mind itt vannak, és igazán nem lenne méltányos azokkal szemben, akik valamivel távolabb laknak a községházától, hogy őket teljesen kirekesszük egy ilyen rumliból.

Egyébként a közelben lakó polgárok tényleg kezdtek már érkezni. Ezt abból lehetett megállapítani, hogy időnként még a szokásosnál is hangosabb üvöltés hallatszott a fejünk felett, ezt követően pedig tapsolni kezdtek az emberek. Szépen fogadták az újonnan érkezőket,

ez nem vitás. Esetleg a Nyakkendős Markuliknak és az igazi Kurjacskinak főhetett a feje az állandóan szaporodó vendégsereg miatt. Bár ki tudja: megszokták ők már a reggelig tartó rumlizásokat a díszteremben, és egész biztos tisztességesen ellátták magukat étellel és itallal, és lehet, hogy éppen ők örültek legjobban az új vendégeknek. A lényeg az, hogy szépen fogadták és lelkesen megtapsolták őket. Ilyenkor intettem a kezemmel Margith Janinak, és vigyorogva mutogattam fejünk fölé, ő meg visszabólintott, és közben káromta, káromta szívhez szóló dumáját a telefonba.

Mire befejezte a telefonálást, teljesen berekedt. Már káromni sem tudott, csak hápogott, mint egy beteg kacsa. De azért boldog volt nagyon. Sugárzott az arca a boldogságtól. Én pedig odamentem hozzá, kezet nyújtottam, és gratuláltam neki.

– Felség, ez nagyszerű volt – mondtam. – Ebben a városban még sohasem mentek ilyen jól a dolgok, mint ma éjszaka. Ha az embereknek több eszük lenne, fizetnének nekünk, hogy minden éjjel mi irányítsuk a dolgaikat.

– Így van. Ha lenne egy kis eszük, akkor fizetnének nekünk – hápogta büszkén Margith Jani. – Akkor minden éjjel rendet teremtenénk ezen a szemétdombon.

Fent, a díszteremben ismét felüvöltöttek az emberek, és utána mindjárt felharsant a taps.

– Érkeznek az új vendégek – mondtam. – Én azt hiszem, hogy hamarosan be sem férnek már a díszterembe.

– Bár úgy lenne – hápogta Margith Jani. – Bár annyian jönnének, hogy ne férnének el az egész épületben. Akkor az utcán is ricsajoznának, és azt már meghallaná az egész város.

– Igen, az volna az igazi mesejáték – mondtam.
– Képzeld el, kivonulnának az utcára az *Égig érő fa* jelmezeiben.

– Remélem, hogy sokan összejönnek – hápogta alig hallhatóan, és a „sokat” a kezével is mutatta, úgy, hogy nagy kört írt le a levegőben –, olyan sokan, hogy az utcára is jut belőlük. Mindenkinek megmondtam, hogy hívja el az ismerőseit is.

– Kár, hogy nincs mindenkinek telefonja... – fújtam megint a régi nótát, és akkor hirtelen eszembe jutott valami. – Te, mi lenne, ha feltelefonálnánk a kocsmákat?

Margith Jani a fejéhez kapott, néhányszor kinyitotta és becsukta a száját, de most már egyáltalán nem jött ki hang a torkán. Láttam az arcán, hogy nagyon tesz neki az ötlet, és hogy nagyon izgatott, de nem tudott megszólalni. Egyszerűen nem tudott megszólalni. Én akkor szörnyen megijedtem, hogy talán valami komoly baj történt a torkával, odaugrottam hozzá, de abban a pillanatban akkorát üvöltött az arcomba, hogy ijedtemben a szemem elé kaptam a kezem. Rekedt, artikulálatlan üvöltés volt ez, valahogy így hangzott:

– Aaaaaattttt!!! – és aztán hirtelen véget ért. Margith Jani sóhajtott egyet, és a rendes hangján azt mondta: – A fene egye meg.

Ő maga is nagyon meglepődött ezen az üvöltésen, és nemigen értette, hogy mi történt. Tapogatta a torkát, és néhányszor azt mondta:

– No, nézd csak, no nézd csak, no nézd csak...

– Mi történt veled? – kérdeztem hüledezve. – Az előbb még nem tudtál beszélni, most meg...

– A fene egye meg – mondta a torkát tapogatva. – Nem tudom, mi ez, de egyszer már történt velem ilyesmi, amikor még az *Égig érő fát* próbáltuk. Akkor egész délután hülyéskedtünk, és Faragónak, a számtantanárnak a hangját utánoztam, és az lett a vége, hogy teljesen berekedtem, és már csak hápogni tudtam. Aztán észrevettem, hogy a színfalak mögött Fenyvesi Erika azzal a nagy, marha Krausz Karcsival sugdolózik. Szörnyen feldühödtem, káromkodni akartam, és akkor ugyanilyen nagyot üvöltöttem. Fenyvesi Erikának felakadtak a szemei ijedtében.

– Fenyvesi Erika a Krausz Karcsival sugdolózott? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Igen.

– Ezt azért nem gondoltam volna Fenyvesi Erikáról – mondtam csalódottan.

De Margith Jani most már teljesen rendbe jött, és esze ágában sem volt tovább foglalkozni Fenyvesi Erikával.

– Vigye el az ördög a Fenyvesi Erikát – mondta.

– Sokkal fontosabb dolgunk van most.

– A kocsmák?

– Persze hogy a kocsmák. A fene egye meg, miért nem jutott ez korábban eszünkbe. A legtöbb már biztos bezárt. A kocsmákkal kellett volna kezdeni. Menynyi ember volna most már itt! De még így is lehet csinálni valamit. A *Balkán* és a *Royal* egész éjjel nyitva tart, onnan idecsődítjük a vendégeket.

– Akkor lesz csak igazi nagy ricsaj, ha a *Balkán* és a *Royal* vendégei idejönnek – mondtam, és roppant büszke voltam az ötletemre. – Akkor már szűk lesz a díszterem.

– Ezt is akarjuk – mondta Margith Jani. – Pontosan ezt is akarjuk.

És már hívta is a *Balkánt*. Egy pincér vette fel a kagylót, de neki nem akart elárulni semmit, nehogy esetleg visszatartsa a vendégeket, hanem azt mondta:

– Egy vendéget kérek a telefonhoz.

– Melyik vendéget? – kérdezte a pincér.

– Mindegy, valakit a vendégek közül.

– Milyet parancsol, uram? – kérdezte gúnyosan a pincér. – Részeget vagy kevésbé részeget.

Margith Jani pedig nagyon komolyan azt mondta:

– Kérek valakit, aki még nem túlságosan részeg.

– Kicsit nehéz lesz, de majd megpróbáljuk – mondta a pincér.

Úgy látszik azonban, hogy könnyebben talált, mint gondolta, mert nem is vártunk túl sokáig, és máris jelentkezett egy vendég, aki nem volt túlságosan részeg.

– Ide figyeljen, uram – mondta neki Margith Jani.

– Markulik elvtárs fogadást rendezett a községháza

dísztermében, ahova mindenkit meghív. Kérem, jöjjenek át valamennyien a *Balkánból*: rengeteg étel és ital van, és teljesen ingyen.

– Ez komoly?

– Igen.

– És mindenki bemehet?

– Igen. Markulik elvtárs mindenkit szívesen lát.

– És ingyenpia van?

– Igen.

– Hé!... – ordította a nem túlságosan részeg illető, de ez már nem nekünk szólt, hanem a *Balkán* vendégeinek.

Margith Jani ezután felhívta a *Royalt*, ott is egy vendéget kért a telefonhoz, és annak is azt mondta, hogy a Nyakkendőös Markulik valamennyiüket meghívja a fogadásra. Ne is mondjam, hogy ez az alak is majdnem elájult örömeiben.

– Alakulnak a dolgok – dörzsölte a kezét Margith Jani –, szépen alakulnak.

Én meg azt mondtam:

– Felség, vallja be, hogy remek ötlet volt ez a kocsmákkal.

– Nagyon remek ötlet volt, felség – mondta Margith Jani. – Az egyik legremekebb ötlet ma éjjel.

– Örülök, hogy eljönnek azok az emberek a *Balkánból* – mondtam. – Ijesztően mocskos hely az a kocsmák. Életemben nem láttam még egy olyan mocskos helyet.

– A *Royal* sem sokkal különb – mondta Margith Jani. – Az is éppen elég mocskos, és ott is olyan po-

csék italokat adnak, mint a *Balkán*ban. A bátyám azt mondja, hogy minden italba vizet kevernek.

– A Nyakkendős Markuliknál legalább rendes italt kapnak ma éjjel – mondtam. – Egész biztos jobban érzik majd magukat, mint azokban a mocskos kocsmákban. És most már lesz ricsajozás az utcán is.

– Ez a lényeg – mondta Margith Jani. – Bár mindannyian kijönnének az utcára. Akkor már tényleg idecsődülne az egész város. A szemünk előtt lennének, és nem csak telefonon ellenőrizhetnénk őket.

– Reméljük, hogy így lesz, felség – mondtam bizakodva. – Egyébként azt hiszem, hogy a *Balkán* vendégei most már hamarosan megérkeznek.

– Az ám – mondta Margith Jani. – Felség, legyen szíves, menjen át a postahivatalba és nézzen ki, hogy jönnek-e már a vendégek.

– Igenis, felség!

Kinyitottam az ajtót, hogy átmenjek a postahivatalba, és abban a pillanatban kővé meredtem. Álltam ott az ajtóban, és azt hittem, hogy nyomban szörnyethalok ijedtemben. Mert éppen akkor nyílt ki a posta ajtaja, és az utcáról éppen akkor lépett be Zavarzó Pepi.

Még ma sem tudom, hogyan csuktam be az ajtót, csak azt tudom, hogy teljes erőből hátraugrottam, mintha mérges kígyóra léptem volna, a lábamat belevettem az egyik székbe, az ezüst királyi korona lerepült a fejemről, én meg csak hátráltam, hátráltam minél távolabb a postahivatalba nyíló ajtótól.

– Felség, legyen szíves, ne hülyéskedjék – mondta Margith Jani. – Vigyázzon, mert rálép a koronájára.

De aztán mindjárt észrevette, hogy valami nincs rendben, és csodálkozva kérdezte:

– Mi történt veled? Miért vagy ilyen sápadt?

Most viszont nekem nem jött ki hang a torkomon. Csak tátogtam, és mutogattam az ajtó felé, és akkor már hátrálni sem tudtam, mert beleütköztem a telefonasztalba.

– Zavarkó Pepi... – nyögtem ki végre keservesen.

– Micsoda? – ugrott fel Margith Jani a székről.

– Mit beszélsz?

– Zavarkó Pepi... Ott van – mutogattam a postahivatal felé.

A következő pillanatban Margith Janinak már a kezében volt a rugós kés. Három lépéssel az ajtónál termett, előrehajolt, hallgatózott egy kicsit, aztán lassan, vigyázva lenyomta a kilincset, nesztelenül megnyitotta az ajtót, éppen csak annyira, hogy kileshessen.

Akkor már én is kezdtem magamhoz térni. Megnyugtatott egy kicsit, hogy Margith Jani ott áll az ajtónál a vékony pengéjű rugós késsel a kezében, és nyugodtan figyel, hogy mi történik a postahivatalban. De azért jó ideig még csak moccanni sem mertem. Még a homlokomat sem mertem megtörölni, pedig csupa víz volt, és az izzadság a szemembe csorgott. Ha legalább Margith Jani mondott volna valamit. Vagy legalább intett volna a kezével. De ő csak állt ott

előrehajolva és mozdulatlanul, olyan mozdulatlanul, mintha nem is élne.

Aztán mégiscsak megembereltem magam valamennyire: kidörzsöltem szememből az izzadságot, meg a homlokomat is megtöröltem, és apró kétcentis léptekkel az ajtó felé indultam. Margith Jani még akkor sem mozdult, amikor a háta mögé értem. Bártortalanul megböktem a vállát, akkor egy pillanatra hátrafordította a fejét és rám vicsorított, hogy ne mozogjak. Nagyon szerettem akkor Margith Janit! Nagyon jó volt, hogy ott állt közöttem és Zavarkó Pepi között, és nagyon jó volt, hogy sohasem fél.

Mert ő tényleg nem félt semmitől és senkitől. Emlékszem, hogy egyszer a bolond Sucó Rudi – aki mindig ásóval járkal az utcán, és meztelen nőket rajzol a falakra, de egyébként nagyon jámborul viselkedik – megvadult valami miatt, berontott az iskolaudvarra, és azt mondta, hogy széthasítja a fejünket. Ahányan voltunk, annyifelé szaladtunk, csak Margith Jani állt az udvar közepén, és hiába kiabáltak neki a tanárok is, hogy fusson el onnan, ő meg sem mozdult, felvett két jókora tégladarabot a földről, és nyugodtan figyelte, hogy mit csinál a bolond Rudi. Az meg ordított, és elindult feléje az ásóval. Akkor Margith Jani megcélozta az egyik tégladarabbal, és pontosan mellbe találta. A bolond Rudi tovább fenyegetőzött, és rázta feléje az ásót, Margith Jani pedig hozzávágta a másik tégladarabot is. Erre a bolond Rudi szépen kioldalgott az iskolaudvarról. Faragó, az öreg számtantanár

akkor azt mondta, hogy Margith Jani nem egészen normális. Meg hogy a Margithok valamennyien nem egészen normálisok. Mert normális ember nem csinál olyat, hogy amikor már hárman térdelnek a hasán, és a torkát szorongatják, akkor magához húzza az egyiknek a fejét, és leharapja a fülét. Még hozzá nem is annak a fülét harapja le, aki a torkát szorongatja. Meg hogy az pláne nem normális, ha egy gyerek tégladarabokkal dobál egy dühöngő őrültet.

De mondhat az öreg Faragó, amit akar, én éppen azért szeretem Margith Janit, mert sohasem fél. Most is milyen nyugodtan állt előttem, és még attól a személtáda Zavarkó Pepitől sem félt! Én viszont nagyon féltem. Hogy is ne féltem volna, amikor tudtam, hogy Zavarkó Pepi már embert is ölt, meg hogy jó pénzért minden disznóságra képes. Még rágondolni sem mertem, mi történhet, ha észreveszi, hogy mi is ott vagyunk a postán. Hát még ha tudná, hogy mi kopogtuk le a Seriffnek! Álltam ott rémülten Margith Jani háta mögött, egy istenért el nem mozdultam volna a közeléből, és egyszerűen nem akartam Zavarkó Pepire gondolni. Eszembe jutott, hogy dobálta meg Margith Jani tégladarabokkal a bolond Sucó Rudit, folyton csak erre gondoltam meg az öreg Faragóra, aki azt mondta, hogy Margith Jani nem egészen normális, azért mert sohasem fél.

Mondom, ezekre a dolgokra gondoltam, és már majdnem sikerült teljesen megfeledkeznem Zavarkó Pepiről, amikor kintről, a parkból fülsiketítő rikolto-

zás hallatszott, amire fentről, a díszteremből még hangosabb ordítással válaszoltak. Úgy látszik, a *Balkán* vendégei érkeztek meg, ők rikoltoztak olyan hangosan, hogy egyből kimosták a fejemből a bolond Rudit meg az öreg Faragót, és kénytelen voltam tudomásul venni, hogy a postán vagyok, a telefonközpontban, és hogy a szomszéd helyiségben ott van az a szemétláda Zavarkó Pepi, aki az égvilágon minden disznóságra képes. Akkor előrehajoltam, és én is kilestem az ajtóresen. Zavarkó Pepi a nagy vaskassza előtt állt kissé hajlott háttal, és kifelé figyelt, a park felé, ahonnan a *Balkán* vendégei ricsajoztak. A zakóját már levette, és a vaskassza tetejére dobta, az ingujját pedig ugyanúgy feltúrta, mint Margith Jani, amikor ki akarta nyitni a kasszát. A sötétben állt, de azért mi mégis jól láthattuk, mivel az ablakokon keresztül beszűrődött valamennyi fény az utcáról. Én még azt is láttam, hogy nincs a szemén sötét szemüveg: most csupasz és fehér volt az arca. És most úgy rémlett nekem, hogy Zavarkó Pepi sokkal magasabb, mint amikor először láttam a Pelva kocsmájában. Akkor ott volt mellette a Seriff, akkor ijedtnek és kicsinek tetszett ez a szemétláda, de most nem volt itt a Seriff!

Közben kint elhalkult a ricsajozás, az újonnan érkezett vendégek nyilván bementek már a községházára. Zavarkó Pepi pedig a vaskassza felé fordította az arcát, és én azt is láttam, hogy vigyorg.

Apró zseblámpa gyulladt ki a kezében, és egy egészen kicsi, fényes kört rajzolt vele a kassza zárjá-

ra. Pontosan a zárra világított, a kasszához hozzá sem nyúlt, csak a fehér arcát dugta előre, és vizsgálgatta a zárat. És füttyüresztett. Így ahogy mondom: füttyüresztett. A Nyakkendős Markulik vendégei ricsajoztak ugyan, de mi mégis hallottuk, hogy Zavarkó Pepi füttyüresztik, mint akinek határozottan jókedve van.

Akkor már tudtam, hogy miről van szó. Eszembe jutott, hogy amikor a mekegő hangú először telefonált a sötét képű Laczának, említette, hogy Zavarkó Pepi nem is a gyűjtogatás miatt jött elsősorban. Hogy egy fontosabb dolgot is el akar intézni. Hát a vaskassza kirabolása volt ez a másik, fontosabb dolog. Ugyanazt tervezte ki, és ugyanazt akarta megcsinálni, mint mi is Margith Janival. A házak felgyűjtása legfeljebb arra lett volna jó, hogy ezúttal is elterelje a figyelmet a fontosabb dologról. A gyűjtogatást sikerült megakadályoznunk, de Zavarkó Pepi mégiscsak eljött a postára, hogy megcsinálja azt, amit mi akartunk. És mennyire másképpen csinálta, mint mi! Füttyüresztve és halálos nyugalommal, mint aki egészen biztos abban, hogy a kassza kinyílik, és ő kirámolja a pénzt.

Nem tudom, miért, de én is biztos voltam benne, hogy ki fogja nyitni a kasszát. És nem is bántam volna, ha kinyitja, sőt azt szerettem volna, ha minél gyorsabban kinyitja, minél gyorsabban kirámolja a pénzt, és minél gyorsabban eltűnik a közelünkből. Arra gondolni sem mertem, hogy esetleg a rendőrségre telefonáljunk. Egész biztos meghallott volna bennünket, és akkor... Zavarkó Pepi mindenre képes, talán még meg

is ölt volna bennünket. Esetleg elfuthattunk volna a színházon keresztül, de én nem mertem elmozdulni Margith Jani mellől, ő viszont nem szokott elmenekülni sehonnan sem, és tudtam, hogy végig fogja nézni az egész műveletet. Ezért kívántam, hogy Zavarkó Pepi rámolja ki minél előbb a kasszát, és tűnjön el.

Ő viszont úgy mozgott ott a sötétben, mint aki- nek egyáltalán nem sürgős a dolog. A kis zseblámpa fényénél alaposan megvizsgálta a zárat, akkor a lámpát a kasszára tette, odament az egyik ablakhoz, és kilesett az utcára. Most háttal állt nekünk, nyugodtan elmenekülhattunk volna, csak hogy Margith Janinak ilyesmi eszébe sem jut: ő továbbra is mozdulatlanul figyelt és a rugós kést szorongatta. Zavarkó Pepi sokáig állt az ablaknál, nekem legalábbis úgy tetszett. Legszívesebben megsürgettem volna, hogy jöjjön már vissza, és csináljon valamit azzal az átkozott vaskasszával. Végre megfordult, és lustán, kényelmesen visszaballagott a kasszához. Még mindig füttyürészett. Akkor valami hosszú drótfélét és néhány kulcsot szedett elő a zsebéből, ezeket nem lehetett pontosan látni, csak a csörgésüket hallottam, és matatni kezdett velük a zár körül. Furcsán, messziről szurkálta a zárat, ezért gondolom, hogy drót lehetett a kezében, aztán rácsavart valamit a drót végére, és azt dugta a zárba. Előrehajolt, az arcát majdnem a kasszához szorította, mint aki hallgatózni akar. Így állt meggörnyedve néhány pillanatig, akkor kiegyenesedett, azt a hosszú drótot a kassza tetejére tette, és a kulcsokkal próbál-

kozott. Három kulcsot próbált a zárba, aztán ezeket is felrakta a kasszára. Nem maradt semmi sem nála, csípőre tett kézzel állt, és nézett maga elé. Már azt hittem, hogy talán neki sem sikerült felnyitni a zárat. A következő pillanatban azonban megragadta a kalap nagyságú kereket, könnyedén fordított egyet rajta, aztán meghúzta a kart, és a vaskassza kinyílt.

Margith Jani csikorgatni kezdte a fogait dühében. Dühösen, hangosan csikorgatta a fogait, kész csoda, hogy az a szemétláda Zavarkó Pepi nem hallotta meg. Én nem voltam dühös, én még mindig félttem, és örültem, hogy Zavarkó Pepi mindjárt kirámolja a pénzt és elmegy.

De az még most sem sietett. Előbb bevilágított a kasszába a kis zseblámpával, aztán szépen, nyugodtan felhúzta a zakóját, és a zsebébe rakta a kulcsokat meg a hosszú drótot. Csak ezután fogott hozzá a kassza kirámolásához. Ezt is milyen lassan csinálta! Egyenként szedegette ki a pénzkötegeket, és rakosgatta a zsebeibe, lassan, kényelmesen, mint akinek rengeteg ideje van.

És akkor történt valami, amit az első pillanatban egyikünk sem értett. Talán még Zavarkó Pepi sem. Kint az utcán, a posta ajtajánál megjelent az a kis görbe lábú tisztviselőnő. Egymásra néztünk Margith Janival, és láttam az arcán, ő sem érti, hogy kerül egyszerre ide ez a szép arcú, görbe lábú törpe. Akkor a tisztviselőnő mellett megjelent a Seriff. És egyszer csak ott állt mellettük két egyenruhás rendőr is. Most már

mindent értettünk. És az a szemétláda Zavarkó Pepi is egyből megértett mindent. Elugrott a kassza mellől, megkerülte az üvegfalat, és futott egyenesen felénk. Kis híján felordítottam ijedtemben. Annyi időnk volt csak, hogy becsaptuk az ajtót, és nekivetettük a vállunkat: a következő pillanatban a másik oldalról már nekirohant Zavarkó Pepi. Az ajtó kinyílt egy kicsit, de mi ismét visszanyomtuk. Akkor Zavarkó Pepi is nekivetette a vállát az ajtónak, és tolni kezdett bennünket hátrafelé. Margith Janinak kiesett a kezéből a rugós kés. Összeszorított fogakkal nyüszített, mint a kutya, már nem csak a vállával, a fejével is tartotta az ajtót, de még így is állandóan csúsztunk hátrafelé. Zavarkó Pepi már a küszöb és az ajtó közé tette az egyik lábát, egészen közélről láttam a sárga lakkcipőjét, és éreztem, hogy mindjárt elbőgöm magam.

Akkor nyugodt, rekedt hangján megszólalt a Seriff:

– Ne erőlködj, cimbora, mert ezek az ideges urak kilyukasztják a bőrdetet.

Zavarkó Pepi visszahúzta a lábát, és az ajtó becsukódott. Felgyújtották a villanyt a postahivatalban, lábdobogás hallatszott, és utána valaki azt mondta:

– Nyújtsa ide a kezét!

Ismét lábdobogás hallatszott, aztán ugyanaz a parancsoló hang:

– Ūrítsd ki a zsebeit. Így... Minden zsebét forgasd ki... Kisasszony, számolja meg a pénzt.

Mi ketten Margith Janival úgy lihegtünk, mintha kilométereket futottunk volna. Én fáradtan az ajtónak

támaszkodtam, és levegő után kapkodtam, mert a tor-
kom annyira összeszorult, hogy azt hittem, mindjárt
megfulladok. Margith Jani is meglehetősen rossz ál-
lapotban volt. A királyi korona félrecsúszott a fején,
a haja csapzottan lógott a szemébe, és fújtatott ő is,
mint egy asztmás öregember. De azért még most is
feszülten figyelt, fülét az ajtóhoz szorította, s hallgató-
zott, hogy mi történik a postahivatalban.

Miután kiforgatták Zavarkó Pepi zsebeit, jó ideig
senki sem szólt semmit. Bizonyára nem akarták za-
varni a görbe lábú tisztviselőnőt a pénzsámolásban.
Aztán halk csoszogást hallottam, utána pedig mind-
járt megszólalt az a szemétláda Zavarkó Pepi:

– Részeseges disznó! Átkozott részeseges disznó!

Ez a Seriffnek szólt. A Seriff pedig azt mondta:

– Bizony, bizony. Egyszer olyan részeg voltam,
hogy elaludtam egy égő ház tövében. Emlékszel még?

– Hallgassanak! – szólt rájuk a parancsoló hangú
rendőr.

De Zavarkó Pepi nem hallgatott el.

– Átkozott disznó! – mondta. – Miért jöttél utá-
nam, te átkozott, részeseges disznó?

– Én mindig kifizetem azt, amit megiszom – mon-
ta a Seriff. – És a kölcsönöket is mindig visszafizetem.

– Dögölj meg! – sziszegte gyűlölködve Zavarkó
Pepi. – Dögölj meg!

– Nyugodt lelkiismerettel akarok megdögleni
– mondta a Seriff. – Azzal a tudattal akarok megdög-
leni, hogy senkinek sem maradtam adósa.

– Hallgassanak már – mondta ismét a rendőr.

De Zavarkó Pepi még mindig nem akart elhallgatni.

– Boldog vagy, hogy lebuktattál? – kérdezte.

– Mondd, nagyon boldog vagy most?

– Mindenki lebukik egyszer, cimbora – mondta a Seriff. – Meg aztán én nyugodt lelkiismerettel akarok megdöglenni.

– Hallgassanak már végre – szólt rájuk harmadszor is a rendőr. Aztán meg azt kérdezte: – Kiszaszony, megszámolta a pénzt?

– Igen – mondta remegő hangon a kis, szép arcú törpe. Nagyon félhetett szegény.

– Megvan mind?

– Igen.

– Zárja be a kasszát, legyen szíves.

– Igen, mindjárt.

Hallottuk a kassza ajtajának a csörgését, utána pedig azt mondta a rendőr:

– Akkor hát velünk jössz, Zavarkó Pepi. Régóta várok erre, Zavarkó Pepi. Most az egyszer nem húzod ki magad.

– Menni akarnak? – kérdezte az a szemétláda.

– Igen. És te is velünk jössz.

– Nem néznek körül egy kicsit?

– Körülnéztünk már – mondta a rendőr –, és mindent láttunk. Éppen eleget láttunk, hogy ezúttal ne húzhasd ki magad.

És akkor az a szemétláda Zavarkó Pepi azt mondta:

– Az ilyesmit sohasem lehet tudni. Még azt sem lehet tudni, hogy ki volt az, aki a kasszát feltörte.

– Ne viccelj, fiam, mert...

– Ne idegeskedjen – mondta az a szemétláda Zavarkó Pepi. – Nagyon kérem, ne idegeskedjen. Nagyon kérem, nézze meg, mi van a mögött az ajtó mögött.

– Ide figyelj...

– Nagyon kérem, nézze meg, mi van az ajtó mögött. Utána majd eldöntjük, hogy ki volt az, aki feltörte a kasszát.

Azt hiszem, akkor elszédültem egy kicsit. Megmozdult és hullámszerűen kezdett alattam a telefonközpont padlója. Vacogva kapaszkodtam bele Margith Jani karjába, és valahonnan, nagyon messziről hallottam, hogy felcsattan a rendőr hangja:

– Elég volt ebből! Az az ajtó be van zárva.

– Nincs bezárva.

És akkor ugyancsak nagyon messziről azt mondta a kis, görbe lábú tisztviselő:

– Sohasem szoktuk bezárni azt az ajtót. Én nem is értem...

– Nem szokták bezárni?

– Nem.

– Nincs is bezárva – mondta Zavarkó Pepi. – És az ajtó mögött áll valaki.

Ezután hosszú, hosszú csend következett. A telefonközpont padlója pedig egyre csak mozgott alattam.

– Nézd meg már azt a rohadt ajtót – mondta a rendőr a társának.

Valaki súlyos léptekkel közeledett a telefonközpont felé. Ettől magamhoz tértem. A padló megszűnt mozogni, gyorsan elengedtem Margith Jani karját, és nekivettem a vállam az ajtónak. A rendőr lenyomta a kilincset, és azt mondta:

– Be van zárva.

– Érdekes – mondta a görbe lábú tisztviselő –, sohasem szoktuk bezárni.

– Nyomja meg erősebben – mondta Zavarkó Pepi.

A rendőr ismét megpróbálta benyomni az ajtót, de mi teljes erőből nekivetettük a vállunkat, és az ajtó nem mozdult.

– Be van zárva – mondta.

– Engedjenek engem oda – mondta dühösen az a szemétláda. – Majd kinyitom én mindjárt.

És akkor megszólalt nyugodt, rekedt hangján a Seriff. Az áldott Seriff! Azt mondta:

– Egy lépést se innen, cimbora. Hagyjuk ezeket az ócska trükköket!

– Engedj el, te részeg disznó. Mondom, hogy...

– Hé, ti mit csináltok itt a postán? – ordított valaki az utcáról. – Hol szereztétek azt a szép rendőregyenruhát?

– Menjünk most már innen – mondta idegesen a parancsoló hangú rendőr. – Te pedig ne próbálkozz még egyszer ilyen ócska trüffel!

– Esküszöm, hogy valaki...

– Nézzétek, fiúk, milyen szép egyenruhát szereztek! – ordítottak megint az utcáról. – Olyanok, mint az igazi rendőrök.

– Hé, hol szereztétek? – ordították most már többen is.

– Gyerünk gyorsan, mert mindjárt a nyakunkra jön ez a sok részeg – mondta a rendőr. – Indulás!

És elmentek. Még csak annyit hallottunk:

– Kisasszony, oltsa el a villanyt...

Aztán a Nyakkendős Markulik vendégeié volt a szó. Sokan összegyűlhetnek a posta ajtaja előtt, mert éktelen lármát csaptak. Ilyeneket kiabáltak:

– Nézzétek, milyen szépek!

– Adjatok nekem is ilyen ruhát!

– Ne menjetek el, Markulik elvtárs szívesen lát benneteket!

– Legalább egy sapkát. Egy rendőrsapkát!

– Hé, Seriff! Téged is szívesen lát a Markulik elvtárs!

– Hogy kerül ide ez a gazember?!

– A Zavarkó Pepi! A Zavarkó Pepi!

– A Zavarkó Pepit vigyétek innen!

– A Zavarkó Pepit nem látja szívesen a Markulik elvtárs!

Lassan elsodródtak a posta elől, egyre messzebről hallatszott a kiabálásuk, és akkor én otthagytam az ajtót. Az egyik székhez támolyogtam és leroskadtam. Kezem-lábam olyan súlyos volt, mintha ólmot öntöttek volna a csontjaimba. Görnyedten ültem a

széken, és úgy éreztem, hogy többé már meg sem tudok mozdulni.

Margith Jani továbbra is az ajtónál maradt. Feszülten hallgatózott még egy ideig, aztán óvatosan kinyitotta az ajtót, kikémlelt, utána pedig átment a postahivatalba. Nem tudom, meddig maradt ott. Kábult voltam nagyon, lehorgasztott fejjel ültem a széken, és nem gondoltam semmire. Meg sem tudnám mondani, hogy Margith Jani meddig maradt a postahivatalban, mert még azt sem vettem észre, amikor visszajött. Egyszer csak ott láttam magam előtt: fején az aransárga királyi korona, a kezében pedig az én koronám. Azt mondta:

– Felség, tegye fejére a koronát.

Mosolyogva állt előttem, én meg elvettem tőle a koronát, és azt mondtam:

– Nagyon félttem.

– Semmi vész, felség, tegye csak a fejére a koronát.

Fejemre tettem az ezüst királyi koronát, és azt mondtam:

– Soha életemben nem félttem még ennyire.

– Hát nagyon meleg volt, az biztos – mondta Margith Jani, és leült a másik székre. – Az a szemétláda Zavarkó Pepi kis híján lebuktatott bennünket.

– Azt hittem, hogy meghalok – mondtam. – De a Seriff...

– Ó, a Seriff! Te, hogy micsoda jó fej ez a Seriff! De azért végeredményben mégiscsak mi buktattuk le azt a szemétládát. Mi küldtük a nyakára a Seriffet.

– Féltem a Zavarkó Pepitől – mondtam. – Meghaltam volna, ha észrevesz bennünket. Félelmetes volt azzal a fehér arcával, meg ahogy füttyűrészett, amíg a kasszát nyitogatta. Meg amikor megláttam a cipőjét az ajtóban, meg...

– De lebuktattuk – mondta Margith Jani. – Zavarkó Pepit eddig még senkinek sem sikerült lebuktatni. Mi azonban lebuktattuk. Azt hiszem, beleőrültem volna, ha annak a szemétládának sikerül elvinni azt a sok pénzt.

– Én abba örültem volna bele, ha felfedeznek bennünket – mondtam.

– Hát, meleg volt, az biztos – mondta Margith Jani. – Szerencsére nagyon jó fej az a Seriff. Meg azok a részegek is csuda jó fejek. Éppen a legjobbkor jöttek ki az utcára.

– Most hol vannak? – kérdeztem.

– Kik?

– A Nyakkendős Markulik vendégei.

– Az utcán – mondta nevetve Margith Jani. – Iga-zi mesejáték van kint az utcán. Rengeteg ember összejött. Sötét van még, nem lehet rendesen látni, de azt hiszem, tele van velük a park.

– És a sötét képű Lacza? – kérdeztem.

Most kezdtem csak magamhoz térni egy kicsit a Zavarkó Pepi után. – Mi van a sötét képű Laczával?

– Megjavult. Úgy látszik, kezdi elfelejteni a disznóságait. Úgy látszik, berúgott, mert fehér szakácssapkát rakott a fejére, és egy fapajzson italokat kí-

nálgat a többieknek. Molnár Tihamér pedig folyton a nyomában cselleng, és figyel, hogy csinál-e valami gyanúsat.

– Ezek szerint...

– Minden úgy alakul, ahogy kiterveztük – mondta lelkesen Margith Jani. – Csuda jó kedve van mindenkinek, és teli torokból énekelnek. Menj, nézd őket egy kicsit, meglátod, neked is mindjárt jobb kedved lesz. Olyan vagy, mint akit hasba rúgtak.

– Úgy is érzem magam – mondtam. – Pontosan úgy érzem magam, mint akit hasba rúgtak. Alig tudok mozogni.

De azért átmentem a postahivatalba, hogy megnézzem a mesejátékot. Nagy volt a ricsajozás kint az utcán, és tényleg mindenkinek jókedve volt. A posta ajtaja előtt egy vigyorgó, kopasz ember sétált az *Égig érő fa* lovagjainak fekete kabátjában, hosszú falándzsát tartott a kezében, és ha a közelébe jött valaki, összeütötte a bokáját, és tisztelgett a lándzsával. Az úttest közepén a Nyakkendős Markulik állt, fején Krausz Karcsinak, az öreg királynak a koronájával, és vezényelt, mint egy karmester a körülötte levő ötven vagy hatvan embernek, akik kipirult arccal énekeltek. A parkból is énekszó hallatszott, és időnként papírcsákós fejek bukkantak elő, és a papírcsákók nagy egyetértésben keveredtek össze az *Égig érő fa* jelmezeivel. Láttam a sötét képű Laczát is. Bizonytalan léptekkel igyekezett a park felé, egy kerek fapajzson borospoharakat vitt, mögötte a felesége repde-

sett, a hátán egy szál rózsaszínű papírszárny, ami úgy meredezett, mint a cápa uszonya. De ott volt Molnár Tihamér is. Éberren követte a sötét képű Laczát, hogy mindjárt észrevegye, ha az valami gyanús dolgot akar csinálni.

Hát igen. Minden úgy alakult, ahogyan mi kiterveztük. Most már irányítani sem kellett a dolgokat: elég volt csak szépen beindítani őket. Folyt a ricsajozás istenigazából, és kész volt a mesejáték. Nem, itt nem lesz több disznóság, ezt akárki láthatta: amíg a mesejáték tart, nem lesz itt semmiféle disznóság! Megnyugodva ültem le a padlóra, a hátamat a falnak támasztottam, úgy hallgattam tovább a nagy ricsajozást. Halálosan fáradtnak éreztem magam, s azt hiszem, el is bóbiskoltam. Nem aludtam el teljesen, mert egész idő alatt hallottam az éneklést és a rikoltozást, csak valahogy tompán és elmosódva, mintha egy mély kútban ültem volna a víz alatt, a Nyakkendős Markulikék pedig a kút körül énekeltek volna.

Aztán hirtelen csönd lett. Felnyitottam a szemem, ijedten tekingettem magam körül, egy pillanatra nem is tudtam, hogy hol vagyok. Körülöttem jóval világosabb volt, mint amikor elbóbiskoltam, az ablakokon szürke fény szűrődött be a postahivatalba, már a vaskasszát is szépen lehetett látni, és akkor végre rájöttem, hogy még mindig itt ülök a postán, és hogy mindjárt reggel lesz. Felálltam és kinéztem az ablakon, hogy mi történt a Nyakkendős Markulikékkal, miért hagyták abba a ricsajozást. Ott állt

kint az a rengeteg ember az utcán, meg a park is tele volt emberekkel, de senki sem énekelt, valamilyen meglepetten bámultak a park másik vége felé. Először nem értettem, hogy mi történik, de aztán láttam, hogy előbukkan az öreg Puskás a díszgyenruhájában, felemelt fejjel jön a parkon keresztül, mögötte pedig ott lépked szépen, sorban az egész tűzoltózenekar.

Átfutottam a telefonközpontba Margith Janihoz.

– Jön a tűzoltózenekar! – kiáltottam.

Egyáltalán nem lepődött meg. Felkelt a székről, és azt mondta:

– Éppen ideje már.

– Őket is te...?

– Persze hogy én hívtam – mondta Margith Jani.

– Állami ünnepeken is mindig ők játszanak. Meg aztán az öreg Puskás úgyis imádja a szereplést.

Azzal megfogta a karomat, és vonszolt vissza a postahivatalba.

– Figyeld csak, mi lesz most – mondta vigyorogva.

Kint az utcán az emberek még mindig értetlenül bámultak, de ez nem zavarta az öreg Puskást. A park közepére vezette a tűzoltózenekart, ott megállította őket, felemelte a kezét és beintett. És a zenekar elkezdte játszani, hogy „Ember, az akarok lenni...”

Akkor ismét énekelni kezdett mindenki. De olyan hangosan, hogy beleremegtek a posta ablakai. És egyre világosabb lett kint az utcán. Hajnalodott.

– Van ceruzád? – kérdezte Margith Jani.

Elővettem a zsebemből a ceruzámat, és átadtam neki. Ő pedig odament a vaskassához, és apró betűkkel felírta az oldalára:

Margith János és Jász Gábor rendet csinált ezen a szemétdombon.

Királyi korona nélkül

Visszamentünk a telefonközpontba, onnan a raktárba, az ajtó elől félrelökdöstük a ládákat, amelyeket még én raktam oda, nehogy bejöjjenek a Nyakkendős Markulik vendégei, aztán átmentünk a színház öltözőjébe. Teljesen ki volt fosztva az öltöző. Az *Égig érő fa* jelmezeiből semmi sem maradt, csak egy széttépett, lila színű madárszárny.

Szóltanul álltunk egymás mellett Margith Janival, néztük a széttépett szárnyat, és akkor ő azt mondta:

– A királyi koronát most már le kell venni a fejünkről.

– Igen – mondtam bágyadtan.

Levettem ezüstkoronámat, és a madárszárny mellé tettem. Margith Jani is odatette az ő aranykoronáját, és azt mondta:

– Jól irányítottuk a dolgokat, igaz?

– Igen – mondtam.

– Nem történt egyetlenegy disznóság sem, igaz?

– Igaz – mondtam.

– Akkor hát menjünk – sóhajtotta Margith Jani, és látszott rajta, hogy ő is majdnem összeesik a fáradtságtól.

Rengeteg jókedvű ember volt az utcán. A tűzoltózenekar a park közepén játszott, az emberek pedig jókedvűek voltak, és csoportokba verődve énekeltek. Csak Molnár Tihamér ült egyedül az egyik padon, és

szemrehányóan nézett a posta irányába. Odamentünk hozzá, és én azt mondtam neki:

– Menjünk most már haza.

– Hol hagytátok a koronákat? – kérdezte.

Folyton a koronákkal volt baja! Nekünk azonban most nem volt kedvünk válaszolni, belekaroltunk két oldalról és hazaindultunk.

– Miért vagytok ilyen furcsák? – kérdezte. – Miért vagytok ilyen rosszkedvűek?

Most nem válaszoltunk, csak fogtuk két oldalról a karját, és mentünk hazafelé. Emberek jöttek velünk szemben, siettek a park felé, ahonnan az éneklés hallatszott, mi pedig mentünk szótlánul. Molnár Tihamér csodálkozva nézett hol énrám, hol Margith Janira, és nem értett semmit. Az egész világból nem értett semmit.

Tartalom

Magyarázat	5
A postarablás megbeszélése	6
Megmondtam én...	17
Megkezdjük a dolgok irányítását	38
Rendet teremtünk	87
Királyi korona nélkül	127

Kalota Művészeti Közhasznú Alapítvány
Napkút Kiadó Kft.

1027 Budapest, Fazekas u. 10–14.

Telefon: (1) 787-5889

Mobil: (70) 617-8231

E-mail: napkut@gmail.com

Honlap: www.napkut.hu

Korrektor: Tamás Judit

Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

Borítóterv: Keserü Piroska

Nyomdai kivitelezés: Érdi Rózsa Nyomda

ISBN 978 615 6283 22 1

GIÓN NÁNDOR REGÉNYEI 2.

Nem sokkal azután, hogy Gion Nándor *Postarablók* című ifjúsági regénye nyomdába került, a szedők talán még hozzá se nyúltak a kéziratához, kirabolták az író szülővárosának postahivatalát, ott a szépen rendezett parkkal szemben, az egykori szövetkezeti otthonban, a színházterem mellett... Igen, pontosan azt, amelyről a regény szól. Pontosan úgy, ahogy azt a könyvben szereplő fiúk tervezték. Ami a regényhősöknek nem sikerült, az sikerült az igazi postarablóknak. Tudniillik ők felnőttek voltak...

Valójában örülhetünk is, hogy a gyerekeknek nem sikerült a postarablás. Mert így a nagy vaskassza tartalmánál fontosabbat találtak. És amit találtak, abból mindenkinek jutott. És annak is örülhetünk, hogy legalább egy éjszakára jelmezbe öltöztették és táncmulatságba hívták az egész várost.

K NAP
KUT

2490 Ft

